

ΕΣΠΕΡΟΣ

Ἔτος Α.

Ἐκδίδεται
τῇ 1/13 καὶ 15/27.
ἐκάστου μηνός.

Εν ΛΕΙΨΙΑ τῇ 113 Δεκεμβρίου 1881

Τιμὴ ἔτησία
προπληρωμένη
εἰς χρόνον.

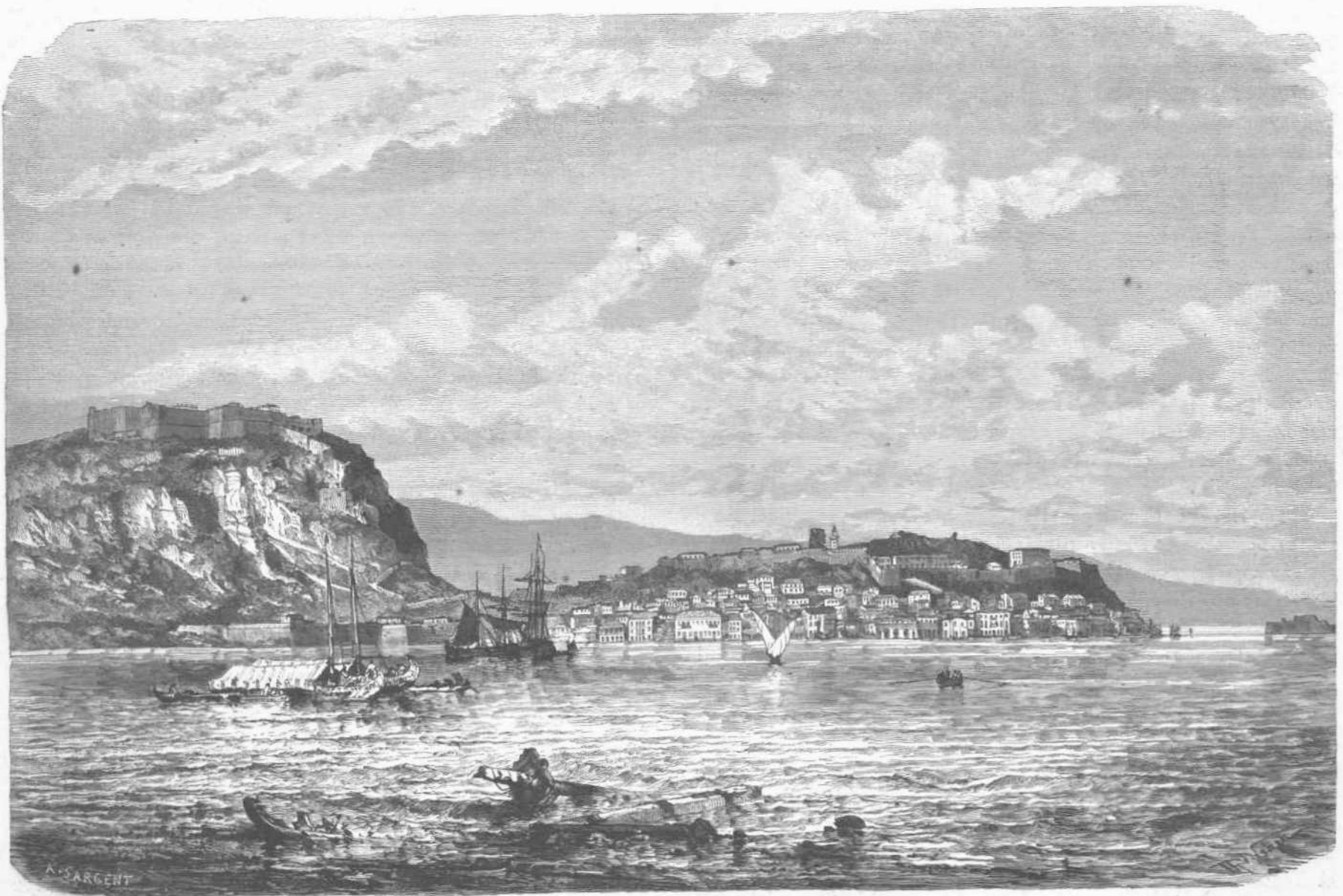
Φράγκ. 40.
Μάρκ. 32.
Ρούβλ. 16.

Ἄρ. 15.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ. Τὸ Ναύπλιον. — Ἀνταπόκρισις ἐξ Ἀθηνῶν. — Ἡ Σαρία
Ἀκαδημία ἐν Ἀθήναις. — Ὁ Νεῖλος παρὰ τὸ ἀρχαῖον Κάϊρον. — Τὰ τεῖχη τῆς Ἀρ-
τιοχίας. — Τὸ ἄσμα τοῦ Χιαδάθα (συνέχεια). — Ἐπὶ τῷ θανάτῳ τῆς Εἰρήνης Γ. Μαυ-
ροκορδάτου. — Ὁ ἠδυσσοῦς φιλέλληρ Νικόλαος Ραϊκός. — Βεζαντινὰ εἰκόνες. Ἀνθρό-
πικος Κοιμητὸς (συνέχεια). — Πολιτικὴ ἐπιθεώρησις. — Νεκρολογία. — Ποίησις. —
Διάφορα.

EIKONES.

Τὸ Ναύπλιον. — Ὁ Χιαδάθας θηροκόμος. — Ἡ Σαρία Ἀκαδημία ἐν Ἀθήναις. —
Ὁ Νεῖλος παρὰ τὸ ἀρχαῖον Κάϊρον. — Τὰ τεῖχη τῆς Ἀρτιοχίας.

ΤΟ ΝΑΥΠΛΙΟΝ.

ΤΟ ΝΑΥΠΑΙΟΝ.

(μετὰ εἰκόνας, ἑρμ. σελ. 225.)

Ἡ ἡμέρα, καθ' ἣν ἡ ἐκκλησία ἡμῶν τελεῖ τὴν μνήμην τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου (30 Νοεμβρίου), εἶναι καὶ ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς μεγάλῃς ἡμῶν Ἐπαναστάσεως ἡμέρα ἐπίσημος, ἡμέρα θριάμβου. Κατ' αὐτὴν ἐν ἔτει 1823, ὅτε ὁ φοβερός Δράμαλης διήρχετο μετὰ τὰς ἀγρίας αὐτοῦ ὁρδᾶς ὡς θύελλα καταστρεπτικὴ τὴν Πελοπόννησον, ἔλαβε χάραν ἀνδραγάθημα, τοῦ ὁποῦ ἢ ἐκτέλεισιν ἔχει τί ἀπίστευτον, οὕτως εἰπεῖν ὁμηρικόν. Τὴν νύκτα τῆς ἡμέρας ταύτης ὁ Σταΐκος, εἰς τὴν πρωταγωνιστῶν τοῦ μεγάλου ἔθνικοῦ δράματος, συμπαραλαβὼν πιστοὺς τινὰς ὁπαδοὺς, ἀνέβη ἐκ τοῦ ὄπισθεν μέρους εἰς τὸ ὄχυρόν τοῦ Παλαμηδίου φρουρίου, ἐν ᾧ εὗρισκετο κεκλεισμένος μέγας ἀριθμὸς Τούρκων, καὶ κατέλαβεν αὐτὸ μετὰ τόλμης παραδειγματικῆς. Τὸ ἀνδραγάθημα τοῦτο εἶναι τοσοῦτον μάλλον ἀξιοθαύμαστον, καθ' ὅσον τὸ Παλαμήδιον ἐθεωρεῖτο ἀνεκαθὲν ἀπόρητον, ὃ δὲ στρατηγικώτατος Θεόδωρος Κολοκοτρώνης πολλὰκις εἶχεν ἐκφρασθῆ ὅτι μόνη ἢ πείνα δύναται ν' ἀναγκάσῃ τοὺς ἐν αὐτῷ πολιορκημένους ἐχθροὺς νὰ παραδοθῶσιν.

Ἡ ἡμετέρα εἰκὼν, ἣν σήμερον εἰς ἀνάμνησιν τῆς μεγάλῃς ταύτης ἐθνικῆς ἐορτῆς δημοσιεύομεν, παριστᾷ τὴν ὄλην πρόσοψιν τῆς ἱστορικῆς πόλεως τοῦ Ναυπλίου. Δεξιᾶ φαίνεται ἡ θάλασσα, ὅθεν εἰσέρχεται τις εἰς τὸν λιμένα, ἐν τῷ μέσῳ ἐκτείνεται γραφικώτατα ἡ πόλις, καὶ ἀριστερᾶ, ἐξουσιάζων τὴν πόλιν τὸν λιμένα καὶ τὰ περίεξ, ὑψοῦται ὁ ἀπότομος καὶ ἀγριος τοῦ Παλαμηδίου θράχος, φύλαξ σκυθρωπὸς καὶ ἀπειλητικὸς.

Τὸ Ναύπλιον εἶναι σήμερον πόλις μικρὰ, μόλις περιέχουσα ἐπτὰ χιλιάδας ψυχῶν· ἀλλὰ τὸ ὄνομα αὐτῆς συνδέεται στενῶς πρὸς τὴν ἱστορίαν τοῦ μεγάλου ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας ἀγῶνος καὶ τῶν πρώτων ἐτῶν τῆς ἐλευθερίας. Ἐν Ναυπλίῳ εἶχε τὴν πρωτεύουσάν του ὁ Κυβερνήτης τῆς Ἑλλάδος Καποδίστριας· ἐν Ναυπλίῳ ἐπάτησε τὸ ἑλληνικὸν ἔθνος ὁ πρῶτος τῆς Ἑλλάδος βασιλεὺς Ὁθων. Ἡ πόλις εἶναι καθαρά, καλῶς ἐστρωμένη καὶ διατηρεῖ μέχρι σήμερον τὸν τύπον μικρᾶς πρωτεύουσας· αἱ οἰκίαι εἶναι κομψαί, λιθοκτισταί, παρέχουσαι ὄψιν ἀναπαύσεως καὶ πολιτισμοῦ. Πολλὰ ὀφείλονται εἰς τὴν δραστηριότητα καὶ τιμιότητα τοῦ πρῶτου δημάρχου Ναυπλίου κ. Ε. Κοτσοנוπούλου, ὅστις οὐδενὸς φεισθεὶς κόπου εἰργάσθη ἐντόνως εἰς καλλωπισμὸν τῶν ὁδῶν καὶ πλατειῶν, εἰς διαρρύθμισιν τῆς προκομίας καὶ ἐν γένει ὡς δημοτικὸς ἄρχων νοήμων καὶ φιλόκαλος εἰς πᾶν ὅτι ἀφορᾷ τὴν υἰεὶαν καὶ τὸν εὐπρεπισμὸν τῆς πόλεως. Ὅτι ὅμως κυρίως καθιστᾷ τὸ Ναύπλιον ἀξιοπεριεργον εἶναι «τὰ ὄχυράματα αὐτοῦ, τὰ ὁποῖα εἶναι μία τῶν λαμπροτέρων τοῦ μεσαιωνοῦ ἀναμνήσεων. Προεξάρχει μεταξὺ τῶν ὄχυρῶμάτων τούτων τὸ Παλαμήδιον, φρούριον ὄχυρόν, ἐπικρεμμένον τῆς πόλεως, πρὸς τὸ ὁποῖον δύναται τις ν' ἀναβῆ καὶ ἐκ τοῦ ὄπισθεν μέρους, ἐκ τοῦ προαστείου τῆς Προνοίας καὶ κατ' εὐθείαν ἐκ τῆς πόλεως διὰ κλίμακος λελαξευμένης ἐν τῷ θράχῳ καὶ ἐχούσης χιλίας βαθμίδας. Ὑψοῦται τὸ Παλαμήδιον 216 μέτρα ὑπεράνω τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης.

Τῷ 1247 ὁ Γουλιέλμος Βιλλαρδουῖνος κυριεύσας τὸν ὄχυρόν τοῦτον θράχον περιέβαλεν αὐτὸν διὰ ὄχυρῶμάτων νέου ὄλου κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν συστήματος. Τῷ δὲ 1686 τὸ Ναύπλιον ἔπεσεν εἰς χεῖρας τῶν Βενετῶν. Ὁ δόγης Μοροζίνης, ἀνὴρ μεγαλεπήβολος καὶ ἀριστος στρατιωτικὸς, κατανοήσας τὴν σπουδαίωτάτη τῆς θέσεως τοῦ Παλαμηδίου, ἀνῆγειρε τὰς φοβερὰς ἐπάλλξεις, ἀς βλέπομεν σήμερον, καὶ αἰτίνες σχηματίζουσι πεντάγωνον περικλείον ἐπτὰ κεχωρισμένα φρούρια. Τῇ διαταγῇ τοῦ αὐτοῦ Μοροζίνης κατασκευάσθησαν καὶ αἱ μεγάλαι δεξαμεναὶ πρὸς συλλογὴν τοῦ ὕδατος τῆς βροχῆς. Εἰς τοὺς χρόνους τῆς βενετοκρατίας ἰσχύει καὶ τὸ μικρὸν φρούριον ἐν μέσῳ τῆς θαλάσσης παρὰ τὴν εἴσοδον τοῦ λιμένος, τοῦ ὁποῦ ὁ σκοπὸς ἦτο νὰ προστατεύῃ τὴν πόλιν. Ἐπὶ τῶν ῥεπιπῶν τοῦ ἐντελῶς καταπεσόντος βενετικοῦ φρουρίου οἱ Τούρκοι ἀνῆγειρον εἰς μεταγενεστέραν ἐποχὴν τὸ λεγόμενον μπουρτζι, ἐνθα προσωρμίζοντο τὰ πλοῖα ὅπως πληρώσασιν τὸ

δικαίωμα τῆς εἰς τὸν λιμένα εἰσόδου. Τὸ μικρὸν τοῦτο φρούριον συνεδέετο ἄλλοτε μετὰ τὴν Ξηρὰν διὰ μεγάλῃς γεφύρας, ἧς τὰ θεμέλια φαίνονται ἀκόμη ἐν τῷ πυθμῆνι τῆς θαλάσσης.

Ἀπὸ τοῦ ὄψους τοῦ Παλαμηδίου ἡ θέα εἶναι μαγευτική. Ὁ ὄψθαλμὸς ἐκτείνεται ἐλευθερὸς καὶ πρὸς τὴν πόλιν καὶ ἐπὶ τοῦ κόλπου ὄλου καὶ ἐπὶ τῆς εὐφύρου πεδιάδος τοῦ Ἄργους, ἣν περικλείουσι μακροθὲν τὰ ὄψηλά τῆς Ἀρκαδίας ὄρη.

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΙΣ ΕΣ ΑΘΗΝΩΝ.

Τῇ 17|29 Νοεμβρίου 1881.

Πρὸ τινῶν μηνῶν τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ναυτικῶν εἶχεν ἐγκαταστήσει ἐπιτροπὴν ἵνα ἰδίως σκεφθεῖσα καὶ ἐργασθεῖσα ἐκφράσῃ τὰς ὁριστικὰς αὐτῆς σκέψεις καὶ κρίσεις περὶ τῶν μέσων δι' ὧν ἠδύνατο νὰ ζωογονηθῆ ἢ κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη ἐκ τοῦ συναγωνισμοῦ, τῆς μεγαλειτέρας διαδόσεως τῶν ἀτμοπλοίων καὶ ἄλλων λόγων παθοῦσα ἐθνικὴ ναυτιλία. Ἡ ἐπιτροπὴ αὕτη ἐργασθεῖσα ὑπέβαλε τὰ πορίσματα τῶν ἐργασιῶν αὐτῆς εἰς τὸ ὑπουργεῖον ἐν ἐκθέσει συνταχθεῖσα ὑπὸ τῶν κ. κ. Γ. Μίληση καὶ Θεοδώρου Φλογαίτου, τέως βουλευτῶν. Οὐκ ὀλίγον δ' ἐχρησίμευσαν εἰς ταῦτα τὴν ἐπιτροπὴν αἱ ἀνακουώσεις αὐτοῦ τοῦ ὑπουργείου καὶ τὰ ὑποβληθέντα ὑπομνήματα διαφόρων ἐμποροπολιάρχων καὶ ἀρχῶν. Ἡ ἐπιτροπὴ ὑποδεικνύουσα ἐν ἀρχῇ τῆς ἐκθέσεως αὐτῆς τὴν εἰς τὴν καθ' ὄλου λειτουργίαν καὶ χρῆσιν τῶν ἱστιοφόρων πλοίων διὰ τῆς ὁσημέραι διαδομένης καὶ θελιουμένης ἀτμοπλοίας ἐπελοῦσαν ζημίαν, δὲν ἐπιλαμβάνεται τῆς ἐπιλύσεως τοῦ δυσχεροῦς ζητήματος ἀν καὶ παρ' ἡμῶν τοῦ χρόνου προϊόντος ἡ ἀτμοπλοία δὲν θὰ κατισχύσῃ τέλεον τῆς ἱστιοφόρου ναυτιλίας. Τὰ δὲ ὑπ' αὐτῆς προτεινόμενα μέτρα ἀποβλέπουσιν εἰς τὴν ὑποστήριξιν τῆς καθ' ὄλου ἐλληνικῆς ἐμπορικῆς ναυτιλίας. Ὡς μέτρα δὲ συντελεστικὰ εἰς ἐνίσχυσιν τῆς ἐθνικῆς ναυτιλίας θεωρεῖ ἡ ἐπιτροπὴ τὰ ἑξῆς· α.) τὴν κατάργησιν τῶν προξενικῶν τελῶν καὶ τὴν κατάργησιν τοῦ φόρου ἐπιτηδεύματος τῶν πλοίων· β.) τὴν χορήγησιν τοῦ προνομίου τῆς κατὰ προτίμησιν συζητήσεως τῶν ναυτιλιακῶν δικῶν· γ.) τὴν κατάργησιν τοῦ ἐνδοκίου τῆς ἐφέσεως μέσου ἐπὶ τῶν ἐν ταῖς ναυτικαῖς δίκαις ἐκδοστέων παρεμπιπτούσων ἀποφάσεων· δ.) τὴν χορήγησιν τοῦ δικαίου τῆς ἀναχώσεως τῶν ναυτιλιακῶν ἐγγράφων τῶν πλοίων καὶ εἰς τὰς πρὸξενικὰς ἀρχὰς τῶν μεγάλων ναυτικῶν κέντρων Γαλαζίου, Σμύρνης καὶ Χίου· ε.) τὴν σύνταξιν νόμου περὶ ναυτικῶν ὑποθηκῶν, καθιερούμετος τὸ δικαίωμα τῆς ἐγγραφῆς ὑποθήκης ἐπὶ τῶν πλοίων κατὰ τὰ πρό τινος ἐν Γαλλίᾳ καθιερωθέντα· στ.) τὴν καθιέρωσιν διακριτικοῦ σημεῖου τῶν ταυτωνόμενων πλοίων κατὰ τὸ προταθὲν ὑπὸ τῆς διευθύνσεως τοῦ ἐλληνικοῦ νηογνώμονος σύστημα· ζ.) τὴν δι' αὐστηρὰς ἐγκυκλίου τοῦ ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν ὑπουργείου ἐκδοσιν διαταγῆς πρὸς τὰς πρὸξενικὰς ἀρχὰς νάποσύρονται τῶν ναυαγιαρέσεων, ὡς αὐτὸς ἤθελεν ἐμφανισθῆ ἀντιπρόσωπος τῆς ἐνδιαφερομένης ἀσφαλιστικῆς ἐταιρείας· η.) τὴν σύνταξιν νόμου περὶ χορηγήσεως ἀμοιβῆς κατὰ τόννον, καὶ δὴ μίαν καὶ ἡμισίαν νέαν δραχμῆς δι' ἕκαστον τόννον ἀνὰ χίλια μίλλια, εἰς τὰ πλοῖα τὰ ἐπιχειροῦντα μακροδὲ πλοῦς, δηλονότι εἰς Ἀμερικὴν, Ἰνδίας, ἀκρωτήριον τῆς Καλῆς Ἑλπίδος, Σινικὴν, Ἰαπωνίαν καὶ Αὐστραλίαν· θ.) τὴν σύστασιν μεγάλῃς ναυτικῆς σχολῆς σκοποῦσης τὴν προσήκουσαν μόρφωσιν πλοιάρχων, πρὸς δὲ καὶ μηχανικῶν τῶν ἀτμοπλοίων· ι.) τὴν σύστασιν μεγάλῃς ναυτοδανειατικῆς τραπεζῆς, ὑποστηρικτικῆς ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως· ια.) τὴν ἐλάττωσιν τῶν κατὰ τὸ ἄρθρον 6 τοῦ νόμου περὶ συστάσεως ναυτικοῦ ἀπομαχικοῦ ταμείου ἀπαιτουμένου ἐτῶν πραγματικῆς ναυτικῆς ὑπηρεσίας πρὸς κτήσιν τοῦ δικαίου ναυτικῆς συντάξεως.

Τοιαῦτα τὰ ὑπὸ τῆς ἐπιτροπῆς ἐν τῇ ἐκθέσει αὐτῆς προτεινόμενα μέτρα πρὸς ἀνύψωσιν τῆς ναυτιλίας. Ὅταν ἀναλοισθῶμεν ὁποίας ὑπηρεσίας ἐν καιρῷ τοῦ ἀγῶνος προσήνεγκεν ἡ ἡμετέρα ναυτιλία, διὰ τῆς ἐντίμου αὐτῆς καὶ μακροχρονίου πείρας καὶ τα-

Ἡ ΣΙΝΑΙΑ ΑΚΑΔΗΜΙΑ.

(μετὰ εἰκόνας, ἑρμ. σελ. 233.)

Ἡ Ἀκαδημία εἶνε κατὰ τὴν γενικὴν ὁμολογίαν τῶν ἐπισκεπτομένων τὰς Ἀθήνας τὸ ὠραιότερον οἰκδόμημα τὸ κοσμοῦν τὴν πρωτεύουσάν τῆς Ἑλλάδος. Ὁ πλοῦτος τῶν ὠραίων τοῦ Πεντελικῆς μαρμάρων ἀναδεικνύει πρωτεύον τὸ κτίριον τοῦτο, οὗ τὸ σχέδιον ἐγένετο ὑπὸ τοῦ διασήμου Δανου ἀρχιτέκτονος Χάνσεν, νῦν διατρίβοντος ἐν Βιέννῃ καὶ κοσμήσαντος τὴν μεγάλην ἐκείνην πόλιν δι' οἰκοδομημάτων λαμπρῶν ὡς καὶ τὰς Ἀθήνας. Ἐκτελεστὴς δὲ τοῦ σχεδίου εἶνε ὁ φιλόκαλος ἀρχιτέκτων κ. Ερνέστος Τσίλλερ.

Δὲν ἐπιχειροῦμεν νὰ παράσχῃμεν ἐνταῦθα εἰς τὸν ἀναγνώστην πλήρη περιγραφὴν τοῦ ὠραίου τούτου κτιρίου, οὗ τινος οὐδὲ ἡ παρατιθεμένη εἰκὼν δύναται νὰ καταστήσῃ ζωντανὴν τὴν μαγεσίαν.

Ὁ θέλων νὰ θαυμάσῃ τὴν καλλονὴν αὐτοῦ πρέπει νὰ ἴδῃ τὸ σχέδιον αὐτὸ ἐν Ἀθήναις, ὀλίγη μάλιστα πρὸς τὴν δύσεως τοῦ ἀττικῆς ἡλίου, ὅτε ὑπὸ τὰς χρυσὰς αὐτοῦ ἀκτῖνας λάμπει ὡς χιὼν τὸ μάρμαρον καὶ λαμβάνει ζωὴν ὁ πολύχρωμος αὐτοῦ κόσμος. Εἶνε δὲ μόνον κρῖμα, ὅτι ἡ Ἀκαδημία δὲν ἔχει εὐρὴν περὶ ἑαυτὴν γῶρον καὶ δὲν εἶνε μᾶλλον φθορομένη ἐπὶ ὑψώματος ἐν πλατείᾳ, ἵνα κατακρεμνίστη ἐπιδεικνύεται τὸ κάλλος καὶ ὁ πλοῦτος τοῦ ἀρχαίου αὐτῆς ρυθμοῦ.

Εἰς τὴν κατανόησιν τοῦ ἐξωτερικοῦ βοηθεῖ ἡ παρ' ἡμῶν δημοσιουμένη εἰκὼν. Ἡ κυρία πρόσοψις σύγκεται ἐκ τριῶν μερῶν, ὧν τὸ κυριώτατον, ὅπερ δυνάμεθα νὰ καλέσωμεν τὰ προπύλαια, εἰσέχει πρὸς τὰ ἔνδον, γινόμενης τῆς πρὸς αὐτὸ ἀνάδου διὰ κλίμακος μαρμαρινῆς. Ἐκατέρωθεν δὲ προεξέρχονται δύο πτέρυγες, αἷτινες ἔχουσιν ἀπλᾶς παραστάδας, οὐχὶ δὲ κίονας ὡς τὸ εἰσέχον μέρος τῆς προσόψεως. Τὸ εἰσέχον τοῦτο μέρος ἀπολήγει ἄνω εἰς ἀέτωμα, κοσμοῦμενον δι' ὀλογύφων ἀγάλματων, παριστῶντων τὴν γέννησιν τῆς Ἀθηνᾶς. Εἶνε δὲ ταῦτα ἐκ λίθου πεντελικῆς καὶ κατασκευάσθησαν ὑπὸ τοῦ κ. Λεωνίδα Δρόση, τοῦ ἀριστοῦ τῶν παρ' ἡμῶν γλυπτῶν. Ἐν τῷ μικρῷ προαυλίῳ τῆς προσόψεως ἐγείρονται δύο ὑψηλότατοι μαρμαρινοὶ κίονες Ἰωνικοῦ ρυθμοῦ, οἷτινες θὰ χρησιμεύσωσιν ὡς στηλοβάται ἐπ' ὧν θ' ἀνιερυθῶσι δύο μεγάλα ἀγάλματα τῆς Ἀθηνᾶς καὶ τοῦ Ἀπόλλωνος, ἐπ' ἰσῆς κατασκευάσθησαν ὑπὸ τοῦ κ. Δρόση. Τούτων ἀνεδιθάσθησαν εἰς τὰς στήλας πρὸς διετίας περίπου τὰ προπύλαια χάριν δοκιμῆς, νῦν δὲ ἐγγίξει ὁ χρόνος καθ' ὃν ἀποπερατοῦνται αὐτὰ τὰ ἀγάλματα καὶ θὰ στηθῶσιν ἐπὶ τῶν κίωνων, μέλλοντα νὰ ἐπιστεφῶσιν τὸ θλον λαμπρῶς. Ἐπ' ἰσῆς θὰ θεθῶσι καὶ δύο ἄλλα ἀγάλματα, τὸ τοῦ Σωκράτους καὶ τὸ τοῦ Πλάτωνος ἐπὶ τῶν δεξιᾶ καὶ ἀριστερᾶ τῆς κυρίας εἰσόδου ὑποβάθρων, ἔργα καὶ ταῦτα τοῦ κ. Δρόση. Ἄλλ' ὁ γλυπτικὸς κόσμος τοῦ ἀρχιτεκτονικοῦ τούτου καλλιτεχνήματος δὲν περιορίζεται εἰς ταῦτα. Ὁραῖαι ἄλλα ἀγάλματων συνθέσεις, προσωρινῶς ἐκ διπυρίτου (biscuit) κατασκευασμένοι ἐν Βιέννῃ, κοσμοῦσι τὰ λοιπὰ ἀέτωμα εἰς ἃ ἀπολήγει ἡ ὀπισθία πρόσοψις καὶ αἱ πτέρυγες κατὰ τὰ πλάγια αὐτῶν μέρη. Παρίσταται δὲ ἐν τοῖς ἀετώμασι τούτοις καὶ πάλιν ἡ Ἀθηνᾶ μετὰ τοῦ λοιποῦ μυθολογικοῦ κόσμου ἢ μετὰ συμβολικῶν ἄλλων μορφῶν ὅτε μὲν ὡς Ἐργάνη, ὅτε δὲ ὡς θεὰ τῆς Σοφίας κτλ. Δὲν πρέπει δὲ νὰ λησμονήσωμεν ἐκ τῶν γλυπτικῶν κοσμημάτων τὰς ἐπὶ τῶν ἀκρωτηρίων καθήμενας κομψὰς γλαῦκας, αἷτινες πολλὰκις ἐπέσφρασαν τὴν προσοχὴν τῶν φιλοκάλων ξένων. Οὕτως ὁ ἐν Λονδίῳ φιλέλλην Ἄγγελος Κάρολος TREVELLYAN ἐκόσμησε τὴν εἰσοδὸν τῆς οἰκίας του διὰ δύο τοιούτων γλαυκῶν κατασκευασθειῶν ἐν Ἀθήναις.

Καὶ ταῦτα μὲν συνειζήνεγκεν εἰς κόσμον τοῦ κτιρίου ἡ γλυπτική. Ἡ δὲ γραφικὴ ἐκόσμησε τὸ ἐξωτερικὸν διὰ τῆς πολυχρωμίας· ἐντεῦθεν δὲ καταφαίνεται ὅπως ἐναρμονίως ἡ πολυχρωμία δύναται νὰ συμβιβασθῆ μετὰ τῶν λευκῶν μαρμάρων. Ἐλόθη δ' οὕτως ἐν τῷ ἀρχαίῳ τῆς Ἀκαδημίας κτιρίου καὶ πρακτικῶς τὸ ζήτημα περὶ τῆς πολυχρωμίας ἐν τῇ ἀρχαίᾳ τέχνῃ, ὅπερ ἐπὶ μακρὸν χρόνον συζητήθη ὑπὸ τῶν ἀρχαιολόγων ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς ἀρχαίας τέχνης, ἀλλ' ὅπερ κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη

Τὰς ἡμέρας ταύτας ἐξεδόθη ἡ λογοδοσία τοῦ πρυτάνεως τοῦ Πανεπιστημίου κ. Θεοδώρου Ἀρεταίου, σκόπως τὴν πανεπιστημιακὴν ἀρχὴν κατὰ τὸ ἀκαδημαϊκὸν ἔτος 1880—1881. Οἱ φοιτητὰ ἦσαν κατὰ τὸ ἔτος ἐκείνου 2030, ὧν 49 ἐφοῖτων ἐν τῇ θεολογικῇ, 908 ἐν τῇ νομικῇ, 728 ἐν τῇ ἱατρικῇ, 315 ἐν τῇ φιλοσοφικῇ σχολῇ καὶ 30 ἐν τῷ φαρμακευτικῷ σχολείῳ.

Καλλιὰς.

φαίνεται όριστικώς λυθέν. Έν χρόνους καθ' ους έτι συνεζητείτο έγραφεν ο Γάλλος WESCHER όφραίας παρατηρήσεις περί τούτου, ως παραθέτομεν ενταύθα ως έπεξηγούσας την σημασίαν και την ανάγκην της χρήσεως πολυχρωμίας και ως είπερ τι και άλλο συντεινούσας εις την κατανόησιν του θεάματος όπερ παρέχει ή ούτω κεχρωσμένη Άκαδημία εις τον θεατήν. "Η νεωτέρα ήμων αίσθησις, έγραφεν, αντιμάχεται εις την ιδέαν της πολυχρωμίου αρχιτεκτονικής. Πώς, λέγουσι, να φαντασθώμεν άγαλμά τι κεχρωσμένον, ναόν τινα κεχρωσμένον, πρό πάντων όταν το άγαλμα "τούτο ή ο ναός εινε κατεσκευασμένοι εκ των καλλίστων του κόσμου μαρμάρων; Άλλ' έξετάσωμεν όλίγων το πράγμα. Η φύσις δέν συμφωνεί μεθ' ήμων έπειδή έθηκε το χρώμα άπανταχού. Καί δέν ύφίσταται μόν το χρώμα καθ' έαυτό, ως ίαχου-ρίζεται άφρώτως σχολή τις, άλλ' ύποτάσσεται εις την μορφήν. Όμως συντίει εις την ανάδειξιν αυτής. Οι δέ Έλληνες δέν έχωριζον αυτοί β,τι ήθέλησεν ή φύσις να ένώσῃ. Είς της τέχνης τα πλάσματα παρείχον την μορφήν μετά του χρώματος, ούτω δέ παρέχον έργα ουχι ψυχρά και νεκρά, άλλά θερμά, τέλει, ζώντα. Έδιδον χρώματα εις τα άγάλματα αυτών και τανάγλυφα, έπειδή άγαλμα εκ λίθου λευκού θά έφαινετο αυτοίς ως φάσμα. Έβαφον τας οικοδομας έν ανάδειξιν τας γραμμάς αυτών και το περιγράμμα. Άλλά τα χρώματα ταυτα δέν έπετίθεντο τυχαίως ως φαίνονται πιστεύοντες ένιςτε εκείνοι οτινες έπιχειροῦσι ν' άναπλάσωσιν, έν τοίς έαυτών θιβλίους, τα άρχαία οικοδομήματα, άλλ' έφηρμόζοντο κατά τινος κανόνας. Ούτω δὴ τα μέρη "τά έν τη οικίā έχρωματίζοντο δια θαφῆς ζωηράς, τα δ' έξέχοντα "άπ' έναντίας έπεχρίοντο δια χρώσεως ανοικτής. Οι κίονες, έν "παράδειγματι, είχον έπίχρωσιν τινα χρυσίζουσαν ήτις διέκρινεν "αυτούς από του τοίχου, θεαμμένου δια λαμπρού έρυθρού χρώματος. — Θά μοι είπητε ότι δέν φαντάζεσθε έγχρωμον τον Παρθενώνα. — Άλλά σήμεραν άκόμη δέν τον βλέπετε ούτως ώραιον "είμη διότι εινε κεχρωματισμένος. Έχρωματίσθε δ' αυτόν ή χειρ "του χρόνου. Έντεῦθεν δέ προέρχονται τα όφραία εκείνα χρυσίζοντα χρώματα, που μόν φωτεινότερα, που δέ σκοτεινότερα, έν "οίς έγκειται πως το μεγαλείον αυτού. Άνευ τούτου, έξαιτούμαι "συγγνώμην παρά του Φειδίου, του Ικτινίου και του Καλλιμαχίου, "τάριστοτεχνήματα αυτών θα όμοιάζον προς τα θωρικού ρυθμού "προπόλαια τα έχοντα άφαές το χρώμα, δι' ών έκοσμήθη επί των "ήμερών ήμων το άνάκτορον του βασιλέως της Ελλάδος.

"C'est un grenier à foin, bätard du Parthénon." "Και όμως τοιοῦτος εινε άχρωμος ο πεντελήσιος λίθος. "Ο,τι δέ "ο χρόνος έχαμεν εις τον Παρθενώνα οι Έλληνες καλλιτέχνην "είχον ήδη ποιήσει, προτρέχοντες του χρόνου. Έπειτα δέ, ίνα "κατανοήσῃτε τα κτίρια ταυτα, φαντασθήτε αυτα υπό τον ουρανόν "της Ελλάδος, διαγαζόμενα υπό του ώραιου εκείνου φωτός, όπερ "ουδέν άφίνει το άέθειον, το άχρουν, το άόριστον και όπερ, πα- "ρέχον τοίς καλλιτέχναις διδασκαλίαν τε και παράδειγμα, έπιχείει "έπί πάντα τα πράγματα τας πλουσιωτάτας των θαφών και τα "ποικιλιώτατα των χρωμάτων."

Η γραφική δέν εκόσμησε το έξωτερικόν μόνον της Άκαδημίας, άλλά και το έσωτερικόν. Ίδιως δ' έργον αυτής εινε ή διακόσμησις της αιθούσης των συνεδριάσεων, ήτις εινε ή μερίστη πασών. Η αίθουσα αυτή, οσα προωρισμένη εις τας έπισήμους συνεδριάσεις, εινε πολυτελώς κεκοσμημένη έχουσα χώρον διά τε τους άκαδημαϊκούς και τους κεκλημένους, οτινες θα καθήνται επί λαμπρών έδρών εκ πεντελησίου μαρμάρου, έχουσών μαλακά υποστρώματα και άμφιθεατρικώς διατεθειμένων από του μέσου της αιθούσης μέχρι των τοίχων. Η αίθουσα την μόν ήμέραν θα φωτιζήται άνωθεν εκ της στέγης, την δέ νύκτα δια τεσσάρων λυχνούχων μετά εκατόν λαμπτήρων φωταερίου. Το δέ βάθος της αιθούσης θα κοσμηή άγαλμα του ιδρυτού της Άκαδημίας θαρώνου Σίμωνος Σίνα, του εις οικοδομήν αυτής και διακόσμησιν δαπανήσαντος περί τα πέντε εκατομμύρια δραχμών.

Της αιθούσης ταύτης τους τοίχους θα κοσμήσι κατά το άνώ-

τερον μέρος οκτώ κολοσσαία εικόνας παριστώσαι τον μύθον του Προμηθέως, ως έξής: α.) Πρόβόρησις της θεμίδος εις τον υιόν αυτής Προμηθέα. β.) Άθηνά και Προμηθέος παρά τας πύλας του Φωτός. γ.) Ο Προμηθέος ζωογονών το ύπ' αυτό του ποιηθέν όμοίωμα ανθρώπου. δ.) Τιτανομαχία. ε.) Ο Προμηθέος φέρων το πύρ εις τους ανθρώπους. στ.) Ο Προμηθέος δεσμώτης. ζ.) Ο Προμηθέος λυόμενος υπό του Ηρακλέους, και η.) Ο Προμηθέος αναγόμενος εις τον Όλυμπον υπό του Ηρακλέους.

Αί ζωγραφίαι αυται άνετέθησαν εις τον έν Βιέννη διακεκριμένον ζωγράφου GRIPENKERT, όστις απέστειλεν ήδη άποτελεσθείσαν την Τιτανομαχίαν, ήτις έτέθη ήδη εις τον προσήκοντα χώρον. Είνε δ' έργον αξιόλογον, έν φη παρίσταται ως έξής ο γνωστός μύθος της πάλης των Τιτάνων κατά του Διός, έν εκ των άρχαίων έργων εύρίσκομεν μάλιστα έν τῷ κολοσσαίῳ αετώματι του έν Περγάμω θωμού, όπερ κοσμήν νύν το Μουσείον του Βερολίνου. Ο Ζεύς περιστοιχόμενος υπό των θεών πάντων και έχων ήνιοχον του άρματός του τον Προμηθέα, κομίσαντα αυτόν τους κεραυνούς ους έχάλκευσαν οι Κύκλωπες, εκσφενδονίζει τους Τιτάνες τον ένα μετά τον άλλον εις θάραβρον, όπότεν άρπάζουσιν αυτούς και βρίπτουσιν εις τον Τάρταρον οι Έκατόγχερες. Το δέ νεόπλαστον των ανθρώπων γένος έντινι σπηλαίῳ άνυπομόνος παρακολουθεί την μάχην.

Τοιοῦτο έν όλίγοις το μεγαλοπρεπές τοῦο κτίριον όπερ χρεωστοῦσιν αι Άθηναί εις την γενναιοδωρίαν του Σίνα. Και ή μόν οικοδομή εινε έτοιμή, όποία τις δέ ή Άκαδημία προς ήν θα χρησιμεύσῃ και τίνες οι μέλλοντες έν αυτῇ να συνεδριάσωσιν άνδρες δέν εινε μέχρι τουδε γνωστόν. K.

Ο ΝΕΙΛΟΣ ΠΑΡΑ ΤΟ ΑΡΧΑΙΟΝ ΚΑΙΡΟΝ.

(Μετ' εικόνας, όρα σελ. 237.)

Περί Αιγύπτου έγραψαν επανειλημμένως οι περιηγηταί. Όλα τα έθνη άντιπροσωπεύονται εις την μανιώδη ούτως ειπείν επιθυμίαν να επισκεφθώσι την Αίγυπτον, χώρον άνακαλοῦσαν εις την μνήμην συμβάντα περιεργά χρόνων παρελθόντων. Άλλά δέν είναι ή ιστορική μόνον άνάμνησις ή έλκύουσα τους περιηγητάς προς το μέρος τουτο της γῆς, δέν είναι μόνον τα σωζόμενα λείψανα άρχαίας μεγαλοπρεπειας τα παρέχοντα το θέλητρον. Έν γένει ή Αίγυπτος εινα χώρα υπό πολλὰς έπίψεις περιεργος και μελέτης αξία.

Αί πυραμίδες, τα κολοσσαία εκείνα κτίρια, τα όποία άπορεί τις πως άνηγήρθησαν υπό ανθρώπινων χειρών, ζτανται μέχρι σήμεραν μάρτυρες μεγαλοπρεπιών ήγεμόνων. Ο Νείλος, ο ίερός της Αιγύπτου ποταμός, ή ευεργητική της χώρας τροφός, κυλίζει τα κύματα του και διασχίζει την χώραν, ήν τούσον εύφορον καθιστά. Άνά πᾶν θῆμα ο περιηγητής εύρίσκει τί αξιοθέατον· άνά πᾶν θῆμα εκτυλίσσεται ένώπιον των όφθαλμών του νέα σκηνή, νέον πανόραμα, και τα άξια παρατηρήσεως και θαυμασμού είναι τόσα, ώστε δια την περιγραφήν αυτών τόμοι όλόκληροι απαιτούνται. Συνοπτικήν μόν άλλ' άκριβειστάτην περιγραφήν της χώρας των Φαραώ όφείλομεν εις τον έμβριθῆ κάλαμον του θαρώνου SCHWEIGER-LERCHENFELD, όστις έν τῷ "περί Άνατολής" συγγράμματι αυτού, οῦ μνείαν έποίησάμεθα έν τῷ προτελευταίῳ ήμων τεύχει, μετά ζωηρών χρωμάτων και ποιητικώτατα εκθέτει τας έν Αιγύπτῳ έντυπώσεις αυτού. Δημοσιεύοντες σήμεραν μίαν θέαν της Αιγύπτου, έν ή από του άρχαίου Καίρου ο όφθαλμός εκτείνεται επί του Νείλου και προς τας μακρόθεν φαινομένας πυραμίδας, παραπέμπομεν και πάλιν τον αναγνώστην εις το αξιόλογον τουτο και νεώτατον σύγγραμμα, οῦ και ή όλη είναι άφθονος και αι περιγραφαι πρωτότυποι και λίαν έλκυστικαί.

Η ΑΝΤΙΟΧΕΙΑ ΚΑΙ ΤΑ ΑΡΧΑΙΑ ΑΥΤΗΣ ΤΕΙΧΗ.

(Μετ' εικόνας, όρα σελ. 237.)

Όταν από της Άλεξανδρέττης λάθωμεν την μεγάλην δια της Συρίας οδόν, άφίνοντες προς δυσμάς την λίμνην Μπαλουκ, φθάνομεν

εις την Άντιόχειαν, πόλιν παρακμάσαν σήμερον, ήν οι Τούρκοι ονομάζουσιν Άντακιέ. Την πόλιν ταύτην περιβάλλει φύσις πλουσία και άνοηρά, έν ή το ρόδον, ή συκή, ή άμπελος άφθόνως φύονται, άλλά την ώραιάν ταύτην φύσιν ή χειρ του ανθρώπου ουδ'όλωσ έπιβοηθεί, και οι χρόνοι, καθ' ους ο Έβραήμ πασάς δια μιᾶς και μόνης ύδραντίας ήτο εις θέσιν να ποτίσῃ τριάκοντα χιλιάδας μωρεών, παρήλθον άνεπιστρεπτεί. Σήμεραρον και τα ύδατα είναι όλίγα και ή καλλιέργεια σχεδόν έντελώς παρημελημένη.

Κεῖται ή Άντιόχεια έν τη κοιλάδι του Όρόντου ποταμού, όστις ουδέποτε καθαρισθείς ή ρυθμισθείς έξέρχεται πολλάκις της κοίτης του και καταπλημμυρεῖ μέγας έκτάσεις, σχηματίζων εκτεταμένα βάλη, ών αι άναθυμιάσεις καθιστώσι την χώραν εις άχρον νοσώδη.

Μεγάλην σημασίαν είχεν ή Αντιόχεια εις την άρχαιότητα, και κατά τους ρωμαίικους χρόνους έθεωρεῖτο ή τριτεύουσα της οικουμένης πόλις, μετά την Ρώμην και την Άλεξανδρείαν. Εκτίσθη δέ παρά του Σελεύκου του Νικάνορος, οῦ οι διάδοχοι έπιπολιμήθησαν να εκτείνωσι και διακοσμήσωσιν αυτήν. Θησαυρούς βλους έδαπάνησαν κατόπιν οι ρωμαίοι αυτοκράτορες ύπερ "του παρά τον Όρόντην παραδείσου τουτου". Μεγαλοπρεπής στοά διέσχισε τότε την πόλιν από του ενός εις το άλλ' άχρον· έτέρα δέ στοά συνέδεε την πόλιν μετά του ποταμού. Κτίρια μέγας ύψοῦτον, ναοί και θωμοί, και οικία ιδιωτικά, διεσκευασμένα με δλην την πολυτέλειαν των χρόνων εκείνων — σήμεραν δέ έξ δλης εκείνης της λαμπρότητος ουδέν σωζεται· σήμεραν τα πάντα κατακαλύπτει ή έρημία, ή πενία, και ή άφθονος και ζωηρά φυτεία, ή αναλλοίωτος και αιωνία!

Πόσῃν έκτασιν είχε το παλαι ή Άντιόχεια άποδεικνύεται και εκ του γεγονότος, ότι έν τινι συμβάντι σεισμῷ κατεπλακώθησαν υπό τα έρείπια των οικιών — 250 χιλιάδες κατοίκων! Οι σεισμοί έν τη πεδιάδι ταύτη του Όρόντου ήσαν συχνοί οῦ μόνον κατά την

άρχαιότητα, άλλά και κατά τους νεωτέρους και νεωτάτους χρόνους· ή Άντιόχεια ύπέστη πολλάκις έντελή καταστροφήν. Ο τελευταίος καταστρεπτικός σεισμός συνέθη έν έτει 1872, καθ' έν βλαι αι οικία κατέπεσον· μετά παρέλευσιν όλίγων μόνων έβδομαδών νέαι οικία,

προχείρως κτισθείσαι, εύρίσκοντο πάλιν έν αυτῇ τη θέσει της καταστροφῆς. Σήμεραρον ή Άντιόχεια κατοικείται υπό πέντε χιλιάδων ψυχών. Οι κάτοικοι είσι σχεδόν βλοι Τούρκοι, ζώντες έν πενιχραίς καλύβαις έν μέσῳ ρυπαρότητος και πυρετών. Μέχρις έσχάτων ο θρησκευτικός φανατισμός είχε καταστήσει την διαμωνήν έν τη πόλει ταύτη αδύνατον, διότι ουδενί "άπίστω" έπετρέπετο ή διαμωνή. Έσχάτως μόνον αι Εύρωπαϊκαί δυνάμεις κατώρθωσαν να συστήσωσιν έν αυτῇ προξενικά πρακτορεία, ών οι υπάλληλοι άνήκουσιν εις τας τάξεις των χριστιανών της Συρίας. Υποτιθεταίτι ο άγριος εκείνος φανατισμός κατήγετο από της έποχής, καθ' ήν οι Σταυροφόροι εκυρίευσαν την Άντιόχειαν.

Ο ΧΙΑΒΘΑΣ ΘΗΡΕΥΩΝ.

Την άπομεμακρυσμένην εκείνην έποχην ανακαλοῦσιν εις την μνήμην και τα σωζόμενα έρείπια των ισχυρών τειχών και όχυρωμάτων, τα όποία παριστά ή ήμετέρα εικών. Τα όχυρώματα ταυτα, άνεγερθέντα υπό του Ίουστινιανού είναι το μόνον αξιοπερίεργον έν Άντιοχείᾳ. Αυτά είναι τα τείχη, τα όποια έξ

έφόδου εκυρίευσαν οι Σταυροφόροι. Η έκτασις των όχυρωματικών τουτων έργων είναι 16 βλων άγγλικών μιλλιών, αι διαστάσεις είσι μεγαλοπρεπείς και κολοσσαία. Άνά οδοήκοντα θῆματα ύπήρχεν εις όχυρός πύργος, και κατά τους ύπολογισμούς των άρχαιολόγων οι τοιοῦτοι πύργοι ήσαν 360 τον άριθμόν. Άμέτρητα έδαπανήθησαν χρήματα εις άνέγερσιν των όχυρωμάτων τουτων, [τα όποία σήμεραν κείνται μάρτυρες παρελθόντος μεγαλείου!

"Άλλ' ή έλαφος προσέχει
Αίφνης ζστανται και κύπτει,
Και πηδά — να φύγη θέλει·
Πλὴν με σύριγμα το βέλος
Διασχίζει τον άέρα
Και ως σφῆ ταχὺ την πλήττει."

Το ῥῆμα του Χιαβθα.
Κεφάλ. 3.

ΤΟ ΑΣΜΑ ΤΟΥ ΧΙΑΒΑΘΑ.

(συνέχεια· ἄρα προη. τεύχος.)

3.

Η ΠΑΙΔΙΚΗ ΗΑΙΚΙΑ ΤΟΥ ΧΙΑΒΑΘΑ.

Ἦτο περὶ δείλῃν ὄτε
Εἰς ἡμέρας παρελθούσας
Ἐποχῆς μακροχρόνιης
Ἐκ τῆς πανσελήνου πίπτει
Εἰς τὴν γῆν ἡ οὐρανία,
Χαριστόβροτος Νοκόμεη,
Γυνὴ μὲν, οὐκέτι μήτηρ.

Ἐπαῖξε μὲ τὰς συντρόφους
Ἐπ' αἰώρας σειομένη
Ἀπὸ σταφυλᾶς πλεγμένης,
Ὅτε αἶφνης, πλήρης μίσους
Ἡ κακὴ ἀνείργλός τῆς,
Ἡ ἀποπεμφθεῖσα, κόπτει
Τὴν σταφυλίαν αἰώραν,
Κι' ἡ Νοκόμεη ἐκ τοῦ τρόμου
Εἰς τὰ σκότη τῆς ἑσπέρας
Ἐπὶ τὸ πεδῖον πίπτει,
Τὸ ἀνθοστεφὲς πεδῖον
Κι' ὁ λαὸς· "Ἰδέτε, κράζει,
Ἄστρον πίπτει οὐρανόνθεν!

Ἐν τῷ μέσῳ ὄρων, κρίνων,
Καὶ τῶν τρυφερῶν περὶδων,
Ἐπὶ τὴν γλυκεῖαν λάμψιν
Τῆς σελήνης καὶ τῶν ἄστρον,
Ἐγενήθη ἔκ τῆς Νοκόμεης
Ἀγγελόμορφος θυγάτηρ·
Ἐνομάσθη δὲ Βενόνη,
Ἡ πρωτότοκος θυγάτηρ.
Καὶ ἡ κόρη τῆς Νοκόμεης
Ἄνεπτόχη ὡς τὸ κρίνον,
Κόρη ἔγενεν ὠραία,
Ἐρασμία ὡς ἡ λάμψις
Τῆς σελήνης, καὶ γλυκαῖα
Ὡς ὁ οὐρανὸς μὲ τ' ἄστρο.

Καὶ πολλάκις ἡ Νοκόμεη
Ἐλεγε πρὸς τὴν Βενόνην·
"Πρόσσεχε, καλὴ μου κόρη,
Ἄπ' τὸν Ζέφυρον φυλάττου,
Ἐπειδὴ καλὸς δὲν εἶναι·
Μὴν ἀκούσῃς, ὄτι λέγει,
Μὴ ἐξέρχῃσαι ἑσπέρας,
Μὴ κοιμᾷς ὑπὸ τὰ κρίνα,
Μὴ ὁ Ζέφυρος σὲ εὖρη
Καὶ κακὸν σοὶ προσενήσῃ."

Εἰς τοὺς λόγους ἡ Βενόνη
Τῆς μητρὸς τῆς δὲν προσέχει,
Τὰς σοφᾶς τῆς δὲν ἀκούει
Συμβουλᾶς τῆς ἡ Βενόνης,
Καὶ ὁ Ζέφυρος κρυφίως
Ἦλθε περὶ τὴν ἑσπέραν,
Πνέων ἐπὶ τοῦ πεδίου
Ἐλαφρῶς διὰ τῶν φύλλων,
Σεῖων τᾶνθ' καὶ τὰ χόρτα.
Ἐκεῖ εὖρε τὴν Βενόνην,
Μεταξὺ τῶν κρίνων εὖρεν
Ἀμερίμνος κοιμωμένην·
Καὶ γλυκεῖς τῆ εἶπε λόγους,
Τρυφερῶς δὲ τὴν ἠσπάζθη,
Κι' ἡ Βενόνη ἤλευθερώθη
Ἐν καιρῷ ὠραίου τέκνου,
Τέκνου ἔρωτος καὶ λύπης.

Καὶ τὸ τέκνον τῆς Βενόνης
Ἐνομάσθη Χιαβάθας,

Τὸ θαυμάσιον παιδίον,
Πλὴν ἡ κόρη τῆς Νοκόμεης,
Ἡ ταλαίπωρος Βενόνη,
Δὲν ἀνθαίξε· μετ' ἄλλῃον
Ἀπὸ θλίβῃν τῆς καρδίας
Ἐτελεύτησεν, ἰδοῦσα
Τὴν ἀπάτην καὶ τὸν δόλον
Τοῦ ἀπίστου ἔραστοῦ τῆς.
Τὴν ἐθρήνησε τὴν κόρην
Ἡ πολυδάκρυς Νοκόμεη·
"Δὲν ἀπέθνησκον μαζὴ σου;
Δὲν ἀπέθνησκον, Βενόνη!
Ἄχ! νεκρὰ διὰ τὸν κόσμον,
Καὶ νεκρὰ διὰ τὴν λύπην
Ἡ ταλαίπωρος ἄς ζῆμν!"

Εἰς τοῦ βράκου τὴν ὄχθην
Τοῦ θαυματοῦτος κείται
Ἡ καλὴ τῆς Νοκόμεης,
Θυγατὴρ τῆς πανσελήνου·
Ὅπισθεν δὲ τῆς καλῆς
Ἐξαπλοῦται ποικὸν δάσος,
Πεύκων δάσος καὶ πλατάνων·
Πρὸ αὐτῆς ὁ βράξ ἔβει
Καθαρᾶς καὶ μουμουρίζων.

Κι' ἡ Νοκόμεη, γραῖα πλέον,
Γραῖα ἐθροτιδωμένη,
Ἀνατρέφει τὸ παιδίον
Τὸν μικρὸν τὸν Χιαβάθαν,
Τὸν ὁποῖον ναυουρίζει
Ἐντὸς φιλιρίνου λίκνου,
Μαλακὰ προφυλαγμένον·
Καὶ τῷ λέγει ὅταν κλαίῃ·
"Ἦσυχα, μικρῆ, μὴ κλαίης·
Ἡ γυμνὴ θά ἔλθῃ ἄρκτος,⁴
Νὰ σὲ πάρῃ! ὦ, κοιμήσου,
Τρυφερὸ μου σὺ πουλάκι!
Τὶς φωτίζει τὴν καλὴν;
Πῶς οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς λάμπουν!
Ἦσυχα, μικρὸν μου τέκνον!"

Καὶ τῷ λέγει ἡ Νοκόμεη
Πράγματα πολλὰ, ὠραῖα,
Περὶ οὐρανοῦ καὶ ἄστρον·
Τῷ δεικνύει τοὺς κομήτας
Μὲ τὴν φλογερὰν οὐρανῶν·
Πῶς τὰ πνεύματα χορεύουσιν,
Πῶς πολεμιστοὶ ἀνδραῖοι,
Πτερωτοὶ μετὰ βοῦάλων,
Λάμπουν πρὸς βοήρᾶν ἀγρίως
Εἰς ψυχρὰς χειμῶνας νύκτας·
Τῷ δεικνύει σὺν τοῖς ἄλλοις
Τὸν λευκὸν καὶ μέγαν δρόμον,
Ὅν τὰ πνεύματα θαδίζουσιν
Εἰς τοῦ οὐρανοῦ τὸν θόλον,
Ὅστις πλήρης εἶν' πνευμάτων.

Καὶ τὸ θέρος τὸ ἑσπέρας
Ὁ μικρὸς ὁ Χιαβάθας

4 "Ἡ γυμνὴ θά ἔλθῃ ἄρκτος." Ὁ HECKEWELDER ἔν τι ἐπιστολῇ αὐτοῦ, δημοσιευθεῖσῃ ἐν τοῖς Πρακτικῶς τῆς Ἀμερικανικῆς Φιλολογικῆς Ἐταιρίας (Τόμ. δ', σελ. 200) ἀναφέρει περὶ τῆς παραδόσεως ταύτης ὡς ἐπικρατούσης μεταξὺ τῶν Μοϊσάνων. "Λέγεται ὅτι μεταξὺ τῶν ζώων, τὰ ὁποῖα ὑπέβηρον πρότερον ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ, ἡ ἄρκτος αὐτὴ ἦτο τὸ ἀγριότερον, ὅτι ἦτο πολὺ μεγαλύτερον τῶν μεγάλων κινῶν ἄρκτων, καὶ εἶχε πρὸ πάντων σῶμα ὀγκώδες, καὶ ἔλα γυμνὸν ἐκαίρει μικροῦ σαροῦ λευκῶν τριχῶν ἐπὶ τῆς βράχειος. . . Ἡ ἱστορία τῆς ἄρκτου ταύτης ἦτο σύνθηρος ἀντικείμενον ὀμιλίας μεταξὺ τῶν ἰθακῶν φυλῶν, κυρίως ὡς ἀκτικῆς ἐθέρων εἰς τὰ ἄσπρ. Ἦκουσα δὲ τοὺς Ἰνδοὺς λέγοντας πρὸς τὰ μικρὰ παιδία, ὡς ἀκτικὴ ἐφώνησον "Σιωπὴ, θά σ' ἀκούσῃ ἡ γυμνὴ ἄρκτιδα καὶ θά σὲ φάγῃ."

Κάθηται πρὸ τῆς καλῆς,
Κι' ἀκροάζεται ἡρώχως
Τοῦ φθορισμοῦ τῶν πεύκων
Καὶ τοῦ βόχθου τῶν οὐδάτων·
Βλέπει τὴν πυρολαμπίδα
Μὲ τὸ φῶς τὸ ἀμυδρὸν τῆς
Διὰ τῆς νυκτὸς πετώσαν
Ἐπὶ θάμνον κ' ἐπὶ θάτων,
Καὶ τὸ τραγουδάκι ψάλλει,
Τὸ ὁποῖον ἡ Νοκόμεη
Τῷ ἐδίδασκε πολλάκις·
"Ὁ μικρὰ πυρολαμπίς μου,
Μὲ τὴν λάμψιν φωτίζε με,
Πρὶν τὸ σῶμα κατακλίθω
Καὶ τὰ ἔλεφαρά μου κλείσω."

Καὶ ἰδὼν ἐκ τῶν οὐδάτων
Ἐψομένην τὴν σελήνην
Μὲ σιάς καὶ μετ' κηλίδας,
Ἐφύθησε· "Νοκόμεη,
Τ' εἶναι τοῦτο; δὲν μοι λέγεις;
Κι' ἡ Νοκόμεη ἀπεκρίθη·
"Εἰς πολεμιστῆς καὶ γίγας
Λυσσοῦδος ποτε ἄρπασας
Τὴν μητέρα τῆς μητρὸς σου
Τὴν εἰναιεῖ τὴν νύκτα
Πρὸς τοῦ οὐρανοῦ τὸν θόλον,
Καὶ ἐκεῖνον, ὅπου ἐθέπεις,
Τῆς πτωχῆς τὸ σῶμα εἶναι."

Καὶ ἰδὼν τὸ στίλβον τέζον
Τ' οὐρανοῦ ὁ Χιαβάθας
Ἐφύθησε· "Νοκόμεη,
Τ' εἶναι τοῦτο; δὲν μοι λέγεις;
Κι' ἡ Νοκόμεη ἀπεκρίθη·
"Τ' οὐρανοῦ ὁ κῆπος εἶναι·
Τοῦ ἀγροῦ τὰ ἄνθη ἔλα
Καὶ τὰ κρίνα, ὅσα ἐθέπεις,
Ἐδῶ ὅταν ἐτραυθῶν
Ἐκεῖ δεύτερον ἀνθίζουσιν."

Καὶ ἀκούσας εἰς τὸ δάσος
Πτερυγίσματα τὴν νύκτα
Τῶν γλαυκῶν μὲ τρόμον εἶπε·
"Τοῦτο πάλιν, ὦ Νοκόμεη,
Τ' εἶναι τοῦτο; δὲν μοι λέγεις;
Κι' ἡ Νοκόμεη ἀπεκρίθη·
"Εἶν' ἡ γλαυκὴ καὶ τὰ μικρὰ τῆς,
Τὰ ὁποῖα φλυαροῦσιν
Εἰς τὴν μητρικὴν τῶν γλώσσων."

Ὅπως ἔμαθεν ὁ νέος
Χιαβάθας ὄχι μόνον
Ὅλων τῶν πτηνῶν τὴν γλώσσαν,
Πλὴν καὶ τὰ ὀνόματά των
Καὶ τὰς ιδιότητάς των·
Πῶς τὰς φωλεὰς των κτίουσιν,
Ποῦ διάγουσιν τὸν χειμῶνα.
Καὶ ὡς ἀκτικὴ τὰ ἀπῆντα,
Τὰ ὠμίλει, τὰ ἐκάλει
Τὰ πτηνὰ τοῦ Χιαβάθα.

Ἐκτὸς τούτου καὶ τῶν ζώων
Ὅλων ἔμαθε τὴν γλώσσαν,
Ὡς καὶ τὰ ὀνόματά των
Καὶ τὰς ιδιότητάς των·
Πῶς οἱ σκίουροι σκιρτοῦσι,
Πῶς πηδῶν αἱ δορκάδες,
Πῶς ὁ κόνικλος φοβεῖται·
Καὶ ὡς ἀκτικὴ τὰ ἀπῆντα,
Τὰ ὠμίλει, τὰ ἐκάλει
Ἄδελφούς τοῦ Χιαβάθα.

Ὁ Ἰάγος, κομπορρήμων,
Φλόγος, οἰχηματίας,

Τῆς Νοκόμεης πιστὸς φίλος,
Ἐκαμε τῷ Χιαβάθα
Τέζον εὐκαμπτον καὶ βέλη
Ἐκ τῶν κλόνων τῆς μελίας,
Κ' ἐκ τοῦ ὀφθαλμοῦ ἐλάφου
Κατεσκεύασε τὸ νεῦρον.

Κι' εἶπε πρὸς τὸν Χιαβάθαν·
"Τέκνον, τρέξε εἰς τὸ δάσος
Ὅπου ἔδοκουν αἱ δορκάδες
Μὲ τὰς ἐρυθρὰς ἐλάφους,
Καὶ δορκάδα φρονεῖσέ μας
Ἡ καὶ ἔλαφον μεγάλην."

Καὶ ὁ νέος Χιαβάθας
Μὲ τὸ τέζον, μὲ τὰ βέλη,
Ἐπορεύθη εἰς τὸ δάσος·
Κ' ἐψάλλον ἐπὶ τῶν δένδρων
Τὰ πτηνὰ· Ὡ Χιαβάθα,
Ἐλεος, μὴ μᾶς φρονεύσῃς!
Κ' ἐψάλλον ὁ δορκολάπτης
Κι' ὁ ἐρίθακος μαζὴ του·
Ἐλεος, μὴ μᾶς φρονεύσῃς!

Ἐπὶ τῆς θροῦς ἐπήδη
Σκίουρος ταχὺς καὶ λάλος,
Κ' ἐφλύαρε καὶ ἐγέλα,
Κ' ἔλεγε τῷ Χιαβάθα·
"Ἐλεος, μὴ μὲ φρονεύσῃς!"
Καὶ ὁ κόνικλος ἐπήδη
Ἐκ τοῦ ὀφθαλμοῦ πρὸς τὸ δάσος,
Κι' ἔστατο ὀρθὸς μακρόθεν
Καὶ μὲ ὕφος φοβερόμενον
Καὶ σαρκαστικὸν τὸ ἐλέμμα,
Ἐλεγε κ' αὐτό· "Μικρῆ μου
Κυνηγῆ, μὴ μὲ φρονεύσῃς!"

Καὶ ὁ ἐφρόνος ἡυδροῦτο·
Μόνον μέλημά του ἦτο
Ποῦ νὰ εὖρη τὰς δορκάδας,
Ποῦ νὰ εὖρη τὰς ἐλάφους,
Καὶ τὰ ἴχνη των εἴζηται
Εἰς τοῦ ποταμοῦ τὴν ὄχθην,
Καὶ τὸ βῆμα παρατήρει,
Κι' ὡς ὑπνώττων ἐπροχώρει·

Ἐπὶ σκλήθρους κεκρυμμένος
Τῆς ἐλάφου περιμένει
Τὴν ἐμφάνισιν ἀσθμαίνων·
Τοὺς λικρούς τῆς τέλοσ θλίπει,
Βλέπ' ἐν μέσῳ δένδρων δύο
Ὁφθαλμοὺς ἀκτινοβόλους,
Βλέπει καὶ τοὺς βῆματάς τῆς
Πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἀνέμου
Ἀνοικτούς καὶ ἐστραμμένους.
Τὴν καρδίαν του ἠσθάνθη
Πάλλουσαν ὁ Χιαβάθας,
Ὡς τὰ φύλλα τῶν πλατάνων,
Ὅταν εἶδε πῶς προχώρει
Πρὸς τὸ μέρος του τὸ ζῶον.

Ἐν αἰγῇ ὁ Χιαβάθας
Γονατίζει καὶ σκοπεύει·
Δὲν κινεῖται οὔτε κλόνος,
Δὲν σαλεύει οὔτε φύλλον·
Ἄλλ' ἡ ἔλαφος προσέχει,
Τὴν γῆν πλήττει μὲ τοὺς πόδας,
Εἰς φυγὴν ἐτοιμῆ ὄσα.
Αἰφνης ἵσταται καὶ κόπτει
Καὶ πηδᾷ — νὰ φύγῃ θέλει·
Πλὴν μὲ σόρημα τὸ βέλος
Διασχίζει τὸν ἀέρα
Καὶ ὡς σφῆρὴ ταχὺ τὴν πλήττει.

Παρὰ τὴν βασίλειον ὄχθην
Ἀπνοῦν κείται νῦν τὸ ζῶον·
Ἡ καρδία του δὲν πάλλει,
Πλὴν σφοδρῶς τοῦ Χιαβάθα
Σκιρτᾷ τώρα ἡ καρδία·
Κι' εἰς τὸν οἶκον ἐπανήλθε
Χαρᾶς πλήρης μὲ τὴν λαίαν.
Ὁ Ἰάγος κ' ἡ Νοκόμεη
Τὸν ἠσπάζθησαν εὐθόμως.
Μὲ τὸ δέμα τῆς ἐλάφου
Κατεσκεύασ' ἡ Νοκόμεη
Εὐπροπέστατον μαμβόαν
Τοῦ εὐτόλμου Χιαβάθα·
Κ' ἐκ τοῦ κράτους μερίδας
Μαγειρεύει πρὸς τμήν του.
Κι' ἔλοι ἦλθον τοῦ χωρίου
Κ' ἔφαγον ἐκ τῆς ἐλάφου,
Καὶ δοκάζοντες τὸν νέον
Κυνηγόν, τὸν Χιαβάθαν,
Τὸν ὄνομασαν ἀνδραῖον,
Τὸν ὄνομασαν γενναῖον.

4.

Ο ΧΙΑΒΑΘΑΣ ΚΑΙ Ο ΖΕΦΥΡΟΣ.

Ἐν τοσαύτῳ ἀνεπτόχῃ
Ὁ μικρὸς ὁ Χιαβάθας
Κ' ἔγενεν ἀνὴρ καθ' ὅλα·
Καὶ ἡ ἀτμοσφαῖρα πλήρης
Ἐπὶ τὴν ἀτμοσφαῖρα πλήρης
Ἄτμων εἶναι καὶ ὑμίχλης.
Ἄτμος μούσους ἀναδίδει
Ὅσοι δάσους καιόμενοι,
Ἐπειδὴ ὁ Χιαβάθας
Φλόγα εἶχεν ὡς ἀνθράκων
Εἰς τὰ θάθη τῆς καρδίας.

Ἦτο δὲ ταχὺς τοὺς πόδας
Τέζον, ὅσοις ἔβησκον βέλος·
Τοῦ πατέρες πολλάκις·
Σταθαρὰν τὴν χεῖρα εἶχεν·
Ἐξήκοντιεν εὐκόλως
Δέκα βέλη πρὸς τὰ ἄνω
Μὲ ταχύτητα τοσαύτην,
Ὅσοι πρὶν τὸ πρῶτον πέση
Ἐρρίπτετο τὸ τελευταῖον.

Μαγικὰς χειρίδας εἶχεν
Ἀπὸ δέμα τῆς ἐλάφου,
Καὶ ὡς ἀκτικὴ τὰς ἐφόρει
Βράχους θύραυον ὀγκώδεις,
Ὅς συνάτριβεν εἰς κόνιν·
Ἐπὶ τὴν χῶραν τοῦ Ζεφύρου,
Ὅπου ἐπὶ μαύρου θράγου
Τὸν κλεινὸν του εἶχε θρόνον
Ζέφυρος ὁ λευκοπύγων,
Τῶν ἀνέμων ὁ μονάρχης.

Συνεχῶς δὲ τὴν Νοκόμεην
Περὶ τοῦ πατρὸς ἠρώτα,
Τοῦ πατρὸς του, τοῦ Ζεφύρου·
Κι' ἡ Νοκόμεη τῆς μητρὸς του
Τῷ ἀνέφερε τὸ κάλλος
Καὶ τὸν δόλον τοῦ πατρὸς του.
Καὶ ὁ νέος Χιαβάθας
Φλόγα εἶχεν ὡς ἀνθράκων
Ἐν τῷ θάθη τῆς καρδίας.

Κ' ἔφυγεν ὁ Χιαβάθας,
Καὶ ἀπῆλθ' ἐκ τῆς καλῆς,
Ἐτοιμος εἰς τὴν πορείαν
Ὁπλισμένος ὡς πρὸς θῆραν.
Τὸν δερμάτινον μαμβόαν
Ἐρρίψεν ἐπὶ τῶν ὤμων
Καὶ ἐκόσμησε τὴν κόμην
Μ' ἄετο πτερά ὠραία,
Περιέζωσε τὴν μέσῃν
Μὲ τὴν ζώνην τὴν πλατεῖαν
Τὴν φερέτραν εἶχε πλήρη
Ἀπὸ βέλη, τὰ ὁποῖα
Ἐξ ἰάσιδος τὸ κέντρον
Καὶ πτερά 'ς τὴν ἄκρην εἶχον.
Ἐκτὸς τούτου ἐνεδύθη
Καὶ τὰς μαγικὰς χειρίδας
Καὶ τὰ ὑποδήματά του.

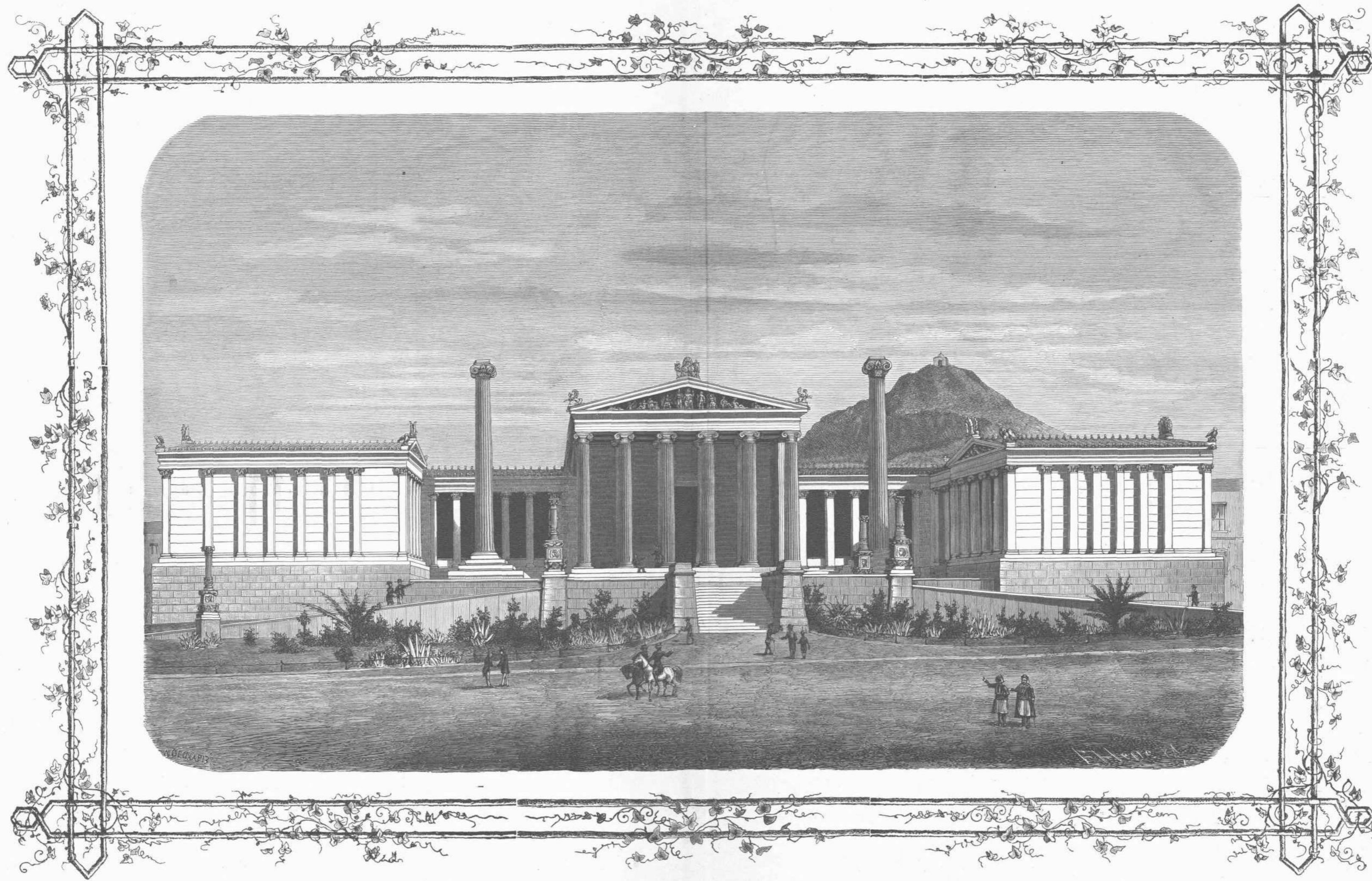
Ἡ Νοκόμεη ἐπροσπάθει
Ν' ἀποτρέψῃ παρανοῦσα·
"Μὴν ὑπάγῃς, Χιαβάθα,
Τέκνον μου μὴ μὴν ὑπάγῃς.
Μὴ ὁ μάγος σὲ προσβάλῃ
Ἡ δολίως σὲ φρονεύσῃ·
Πλὴν ἀτρόμητος ὁ νέος
Χιαβάθας δὲν προσέχει
Εἰς τοὺς λόγους τῆς Νοκόμεης,
Καὶ ἀρχίζει τὴν πορείαν·
Ἐκαστὸν του θῆμα ἔχει
Μῆκος πλέον τοῦ μιλίου.
Καὶ ὁ οὐρανὸς εἶν' μαύρος,
Μαύρη καὶ ἡ γῆ ἐπίσης,
Καὶ ἡ ἀτμοσφαῖρα πλήρης
Ἄτμων εἶναι καὶ ὑμίχλης.
Ἄτμος μούσους ἀναδίδει
Ὅσοι δάσους καιόμενοι,
Ἐπειδὴ ὁ Χιαβάθας
Φλόγα εἶχεν ὡς ἀνθράκων
Εἰς τὰ θάθη τῆς καρδίας.

Ὅστω πρὸς δυσμᾶς ὀδεύει
Προσπερῶν καὶ ἀντιόπας
Καὶ δορκάδας καὶ ἐλάφους·
Τὸν Ἐσκώνην διαπλέει
Καὶ Μισοσιπὴν τὸν μέγαν,
Καὶ τὰ ὄρη ἀναβαίνει,
Καὶ περὰ τὰς πεδιάδας
Καὶ τῶν κορυφῶν τὴν χῶραν·
Φθάνει δὲ εἰς τὰς καλύδας
Εἰς τὰ ὄρη τὰ κρημνώδη,
Εἰς τὴν χῶραν τοῦ Ζεφύρου,
Ὅπου ἐπὶ μαύρου θράγου
Τὸν κλεινὸν του εἶχε θρόνον
Ζέφυρος ὁ λευκοπύγων,
Τῶν ἀνέμων ὁ μονάρχης.

Σεβασμὸς ὁ Χιαβάθας
Ἐνεπλήσθη ἄμα εἶδε
Τὸν πατέρα του· καὶ οὕτως
Τὴν μακρὰν του κόμην σείει,
Ἦτις ἔλη ἀπαστρέπτει
Ὡς χιόν ἢ ὡς κομήτης,
Ἡ ὡς πυροκόμον ἄστρον.

(ἀκολουθεῖ.)

Κ' ἔλεγε πρὸς τὴν Νοκόμεην·
"Τὸν πατέρα μου νὰ εὖρω
Θέλω τώρα· θά ἀπέλθω
Πρὸς τὰς πόλεις τοῦ Ζεφύρου,
Ὅπου ὄνεις τῆς ἡμέρας
Τὸ ἀκτινοβόλον ἄστρον."

Η ΣΙΝΑΙΑ ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ.

ΕΠΙ ΤΩ ΘΑΝΑΤΩ
ΤΗΣ

ΕΙΡΗΝΗΣ Γ. ΜΑΥΡΟΚΟΡΔΑΤΟΥ.

Εἰς οἶκον εὐγενέστερον ὀλίγοι τῆς ἡμέρας
Νὰ ἴδουν ἠξειώθησαν τὸ φῶς ἐπὶ τῆς γῆς.
Δόξα καὶ πλοῦτη καὶ τιμαί, ἐντίμων μόχθων γέρας,
Τὸ βρέφος ἔχαιρέτισαν μετὰ φαίδρας κραυγῆς.

Πόσοι σὲ ἐμακάρισαν καὶ πόσ' ἴσως κρυφίως
Τῆς εὐτυχοῦς ἐφθόνησαν τὴν τύχην θυγατρὸς·
Καὶ ὅμως ὁ μακάριος, ὁ ζηλωτὸς σου βίος
Πόσον ὑπῆρξες, τάλαινα, ὀλίγος καὶ οἰκτρὸς!

Ὅλα ἡ τύχη ἔδωκεν εἰς σὲ τὰ ἀγαθὰ τῆς
Μόνου ἐνὸς σ' ἐστέρησε, τοῦ πρώτου δυστυχῶς,
Διότι ἔτι κ' εἰς αὐτὴν τὴν γενναϊότητά τῆς
Δεικνύει τὴν μισάνθρωπον ψυχὴν τῆς συνεχῶς.

Μόνου ἐνὸς σ' ἐστέρησε, τοῦ πολυτιμοτάτου,
Ὅπερ παντὸς ὑπερτερεῖ γνῖνου θησαυροῦ.
Καὶ μετὰ πόνου τὴν ζωὴν διήλθες καὶ καμάτου,
Ὅν μόλις ἀνεκούφιζε συζύγου τρυφεροῦ

Θερμὴ ἀγάπη, ἄπειρος καὶ εἰλικρινεστάτη,
Ἦν εὐγενὴς ἠδόνατο ψυχὴ νὰ αἰσθανθῆ,
Καὶ ἦν, λαμπρὸν κειμήλιον, Εἰρήνη, θὰ φυλάττῃ
Μέχρι τοῦ τάφου, πίστευσον, χωρὶς ν' ἀλλοιωθῆ.

Φεῦ! μόνον αὐτὴ ἀληθὲς εἰς τοὺς ἀνθρώπους δῶρον
Ἵψόν' ὑπὲρ τὸν γνῖνον κλαυθμῶνα τὸν θνητόν·
Τάξεις ἀνθρώπων ἀνοεῖ εὐπόρων καὶ ἀπόρων,
Καὶ ἐξίσσι τὸν ἄσχημον μετὰ τῶν δυνατῶν . . .

Ὁ πόσον ἡ καρδία του πολλάκις συνετριβή!
Ποσάκις τὴν σκληρότητα ἐμέμφθη τῶν Μοιρῶν,
Βλέπων φιλάττην σύζυγον νόσος σκληρὰ νὰ θλιβῆ,
Τὸ ῥόδον νὰ μαραίνεται εἰσέτι νεαρὸν!

Ὁ ἀληθὲς ἦτο ζωὴ ὀδύνης ἢ ζωὴ σου·
Ἐβασανίσθη, τάλαινα, πολὺ ἐπὶ τῆς γῆς.
Ἦτο πολλὸς ὁ ἄψινθος δὲν ἐν τῷ κάλυκι σου
Ἡ Μοῖρα ἐγκατέμισε μετ' ἀσεβοῦς ὀργῆς.

Ὑπαγε, ἀναπαύθητι, ψυχὴ βασανισμένη!
Ὁ τάφος εἶναι ἄσυλον, ἀκύμαντος λιμῆν.
Ἐκεῖ οἱ πόνοι παύουσιν, ἐκεῖ δὲν καταθαίνει
Ἡ λαίλαψ ἦτις φρικωδῶς ὠρύετ' ἐν ἡμῖν.

Θὰ εὖρης σκότος φοβερὸν, ἀλλὰ μὴ σὲ πτοήσῃ·
Θὰ εὖρης μαῦρα ἔρπετὰ, ἀλλὰ μὴ φοβηθῆς·
Ὁ ὕπνος σου ἀτάραχος θὰ ἐξακολουθήσῃ·
Πόνου ἐκεῖ οὐδέποτε νυμῶν θὰ αἰσθανθῆς.

Σκληρὰ θὰ ἦνε ἡ στρωμνὴ ἐν μέσῳ λίθων κρύων,
Εἰς βαρωνίδ' ἀνοίκειος, εἰς κόρην προσφιλεῖ,
Ἦν ὁ πατὴρ ἐπροίκισε δι' ἑκατομμυρίων,
Καὶ τόσον ἐμερίμνησεν ὑπὲρ αὐτῆς πολὺ.

Χρυσὰ παραπετάσματα δὲν θὰ περικαλύπτουν
Κλίνην ἐκεῖ περίχρυσον, ἔργον κλεινῶν χειρῶν·
Οὐδ' εἰς λαμπρὰ προσκέφαλα οἱ κρόταφοι θὰ κύπτουν
Πεπληρωμένα ἀπαλῶν, ἐλαστικῶν πτερῶν.

Φεῦ! ὅλη διαλύεται ἐκεῖ ἡ ματαιότης,
Ὡς πάγην εἰς τὸν ἥλιον, ὡς ἀμαυρὸς ἀτμός·
Μόνον ἐκεῖ τὴν θέσιν τῆς εὐρίσ' ἡ ἀνθρωπότης,
Ἦν ἀμβλύωτων ἐν τῇ γῇ δὲν βλέπει ὀφθαλμός.

Ἄλλ' εἰς τὴν γῆν δὲν θάπτεται μετὰ τοῦ βράχους μόνον
Ἡ Φήμη· ἄνω ἵπταται μὲ πτέρυγ' ἀόρατῆ,
Καὶ τὰς μακρὰς διέρχεται ἐκτάσεις τῶν αἰῶνων
Ἐν τῇ χειρὶ βαστάζουσα λαμπάδα φωταυγῆ.

Φεύγουν τὰ σκότη πρὸ αὐτῆς τῆς Λήθης μετὰ βίας,
Καὶ ἡ φωνὴ τῆς ὡς βοῆ χειμάρρου ἀντηγεῖ,
Τὰς ἀρετὰς κηρύττουσα καὶ τὰς εὐεργεσίας,
Ὡς εὐγενῆς, φιλόανθρωπος διέσπειρε ψυχῆ.

Ζῆ ἐν αὐταῖς μ' εὐγνώμονας παλμοὺς συντηρουμένη,
Καὶ μετ' αὐτῶν διέρχεται ἀνθρώπων γενεάς·
Ἀπὸ γονέων εἰς υἱοὺς κ' ἑγγόνους μεταβαίνει
Καὶ εἶνε τερπνὸν ἄκουσμα εἰς φίλων ἀκοάς.

Δὲν λησμονεῖται τὸνομα εὐεργετῶν μεγάλων·
Καὶ ἂν ἀκόμη ἔλειπεν ἡ ἀίγλ' ἡ πατρικὴ,
Καὶ ἂν ἀκόμη ἔλειπε, τὸ σέβας ἐπιβάλλον,
Συζύγου μέγα ὄνομα, τιμῆ Ἑλληνικῆ,

Πάλιν ἡ ἀγαθότης σου καὶ γενναιοφροσύνη
Εὐγνώμονας θὰ ἤγειρε παλμοὺς ἐπὶ μακρόν·
Τὰ ὄρφανὰ, ὧν εὕρισκε μητέρα ἡ ὀδύνη,
Ἡ χήρα, ἧς ἐγλόκαινες τὸν βίον τὸν πικρὸν,

Ὁ πένης, δὲν ἐψώμιζες χωρὶς κανεῖς ν' ἀκούσῃ,
Χωρὶς τὴν εὐεργετίδα νὰ ἴδῃ δεξιάν,
Πρὸς ἔπαινον αἰώνιον τῆς μνήμης σου ἀρκοῦσιν,
Ὅν μία θὰ διαλαλῆ εἰς ἄλλην γενεάν.

Ὁ, ναί, αἰῶνες τὸνομα μὲ σέβας θ' ἀναφέρουν
Τοῦ Σίνα, καὶ ἂν πέσωσιν ὑπὸ σκληρὰς χειρὸς
Τὰ κτίρι' ἄπερ κόσμημα τῶν Ἀθηνῶν γεραίρων
Τὴν μνήμην του καὶ μετ' ὀργῆς προσβλέπει ὁ Καιρὸς.

Ἡ κόνις, τὰ συντρίμματα αὐτὰ, ἐν λίθου τμήμα
Τοῦ νέου καλλωπίσματος τῶν νέων Ἀθηνῶν
"Τὸν μέγαν εὐεργέτην σου, Ἑλλάς, θὰ κράζουν, τίμα!"
Καὶ θὰ ἀποκαλύπτεται λαὸς εὐγνωμονῶν.

Ἐν μέσῳ τότε τῶν θερμῶν εὐφημιῶν κ' ἐπαίνων,
Ὅθι τοῦ πατρὸς σου τὸνομα τὸ μέγα θὰ κινῆ,
Καὶ ἐκ χειλέων θ' ἀκουσθῆ ἑλληνικῶν καὶ ξένων·
"Ὑπῆρξες τόσον ἀγαθὴ κ' ἐνάρετος γυνή."

Ἐν Καβάλλῃ, μηνὶ Ὀκτωβρίῳ.
Π. Ματαράγκας.
Πρόεδρος τῆς Ἑλλάδος.

Ο ΡΩΣΣΟΣ ΦΙΛΕΛΛΗΝ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Α. ΡΑΙΚΟΣ.*)

Οἱ πλείστοι τῶν ἀρχαίων οἰκητόρων τῆς Ὀδησσού, ἰδίως ἐκ τῶν ἡμετέρων ὁμογενῶν, ἐνθυμοῦνται καλῶς ἄνδρα ὕψηλὸν τὸ ἀνάστημα, ῥωμαλεὸν τὴν στάσιν, συμπαθητικώτατον καὶ γλυκύτατον τὸν τρόπον, παραδόξως ἀναμνηστικὰ τὰ χαρακτηριστικά τοῦ ἐγγόνου τῆς Αἰκατερίνης Β'. Κωνσταντίνου Παύλοβιτς, διὸ καὶ διέτρεχεν ἐν Ὀδησσῷ φήμη, ὅτι ἦτο νόθος υἱὸς τοῦ μεγάλου δουκὸς τούτου, ὅπερ ὅμως δὲν ἦτο ἢ ἀπλῆ μόνον εἰκασία οὐδεμίαν ἔχουσα ὑπόστασιν.

Ἦτο ὁ Νικόλαος Α. Ραϊκὸς γνωστὸς τοῖς ἐνταῦθα Ἑλληνικοῖς κύκλοις ὡς εἰς ἄκρον φιλέλλην ἄνθρωπος, καὶ ὡς λαθῶν μέρος εἰς τὸν ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας ἀγῶνα ἡμῶν.

*) Σ. τ. Δ. Τὴν λίαν ἐνδιαφέρουσαν ταύτην διατριβήν, ἀνέκδοτον μέχρι τοῦδε, ἀπέστειλεν ἡμῖν ὁ ἐν Ὀδησσῷ διαμένων ὁμογενὴς ἡμῶν Κύριος Κ. Α. Παλαιολόγος, ὅστις τὰς ἐλευθέρως αὐτοῦ ἔγραψε λίαν ἀξιωματικῶς βιβλίον εἰς ἀναθήσειαν ἱστορικῶν συμβάντων, σελίδι ἐχόντων πρὸς τὴν ἐθνικὴν ἡμῶν ἱστορίαν. Ἐν τῇ προκειμένῃ διατριβῇ, ἧς σήμερον δημοσιεύομεν τὸ πρῶτον μέρος, εὑρίσκειται λεπτομερὲς περὶ τοῦ θανάτου τοῦ ἀειμνήστου Κυβερνήτου τῆς Ἑλλάδος Καποδιστριαίου, ἧτις γεγραμμένη ὑπὸ φιλέλληνας Ρώσσου καὶ αὐτόπτερον μάρτυρος πλείστον ὅσον ἐχει τὸ ἐνδιαφέρον.

Πάντες οἱ ἐκ τοῦ σόνεγγος γνωρίσαντες αὐτὸν ἦσαν κατηγορητοίμοι ὑπὸ τῆς μεγάλῃς αὐτοῦ πρὸς τὸν Ἑλληνισμόν ἀφοσιώσεως, καὶ μέχρι τὸν τελευταῖον τοῦ βίου του ἡμερῶν ἔχαιρεν ὁ Ραϊκὸς μεγίστης ὑπολήψεως καὶ σεβασμοῦ. Ὅτε δὲ τῷ 1841 ἡ Ἑλληνικὴ κυβέρνησις ἀπένειμεν αὐτῷ τὸν χρυσοῦν τοῦ Σωτήρος σταυρὸν, τὴν μόνην ἀμοιβὴν ἣν ὁ γενναῖος ἀνὴρ ἔλαβε διὰ τοῦς ὑπὲρ ἡμῶν κόπους καὶ μόχθους του, ἐθεωρήθη τούτο γλισχρότης ἀπέναντι ἀνδρός, ὅστις ἕνεκα τοῦ φιλογεροῦ ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος ἐνθουσιασμοῦ ὀλίγου δεῖν ἐξωστραχίζετο καὶ ἀπὸ τῆς ἰδίας πατροφῆς αὐτοῦ χώρας.

Ὁ Νικόλαος Α. Ραϊκὸς ἐγεννήθη τῷ 1794. Ὁ πατὴρ αὐτοῦ ὀλίγον περὶ τῆς ἀνατροφῆς αὐτοῦ ἐφρόντισεν, ἐμπιστευθεὶς αὐτὴν τῷ Ἰταλῷ Σχιδάντῃ ἐκ Τοσκάνης, ἐν ῥωσικῇ διατελοῦντι ὑπηρέσει. Οὗτος ἀπέστειλε τὸν δεκατετραετῆ Ραϊκὸν εἰς Φλωρεντίαν, ἔνθα ὁ νέος ἐξεπαιδεύθη καὶ ἔθεν κατόπιν μετέβη εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τοῦ Παταυίου. Ἐν Φλωρεντίᾳ διαμένων ἔμαθε τὴν εἰς Ῥωσσίαν εἰσβολὴν τοῦ πρώτου Ναπολέοντος καὶ κατελήφθη ὑπὸ τοσοῦτου πατριωτικοῦ ἐνθουσιασμοῦ, ὥστε ἀπέδρα κρύφα τῆς σχολῆς μὲ τὸν σκοπὸν νὰ μεταβῇ εἰς Ῥωσσίαν καὶ ἀγωνισθῆ ἐν ταῖς τάξεσι τῶν συμπατριωτῶν του κατὰ τοῦ φοβεροῦ ἐχθροῦ. Στερούμενος ὅμως τῶν ἀναγκαίων μέσων καὶ διαβατηρίου συνελήφθη παρὰ τὰ σύνορα τῆς Ἑλβετίας καὶ ὠδηγήθη πάλιν εἰς Φλωρεντίαν πρὸς μεγίστην αὐτοῦ λύπην.

Τῇ 1815 ἐπέστρεψεν εἰς Ῥωσσίαν καὶ κατετάχθη εἰς τὸν στρατὸν τῷ δὲ 1824 ἔλαβε τὸν βαθμὸν ἀξιωματικοῦ τοῦ ἱππικοῦ τῆς αυτοκρατορικῆς φρουρᾶς. Ἀλλὰ κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ἐν Ῥωσσίᾳ ἡ προαγωγὴ ἦτο δύσκολος· διὸ καὶ ἔτι 1827 παραιτήθεις ὁ Ραϊκὸς τῆς ὑπηρεσίας καὶ κάτοχος ὢν ἀρκούντως μεγάλῃς περιουσίας μετέβη πάλιν εἰς Ἰταλίαν, ἔνθα μὴ κοπάσαντος εἰσέτι τοῦ σάλου τοῦ ἐθνικοῦ ἡμῶν ἀγῶνος ὁ κόσμος ὅλος ἐνησχολεῖτο μὲ τὰς ἀρτιγένεσις τῶν διαφόρων ἀνδραγαθημάτων τῶν εὐκλειῶν προμάχων τῆς Ἑλληνικῆς ἐπανάστασεως, τῆς ἡρωικῆς τοῦ Μεσσαρίου ἀντιστάσεως, τοῦ λόρδου Βέρνονος καὶ τοῦ θανάτου αὐτοῦ. Ἐν τοῖς ὕψηλοις κύκλοις οἱ πάντες συνεζήτουν περὶ τῆς τυχαίας λύσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ ζητήματος. Ἐν τοσοῦτῳ ἀθροῖο ἐσπευδον οἱ φιλέλληνες ἐξ ὅλων τῶν μερῶν τῆς ὕψηλιος εἰς Ἰταλίαν, ὅπως διὰ Λιβέρνου καὶ Ἀγκῶνος μεταβῶσιν εἰς τὴν Ἑλλάδα. "Μεταξὺ τῶν ἀνδρῶν τούτων, ἔλεγε πολλάκις κατόπιν ὁ Ραϊκὸς, ἀνδρῶν μεγαλοψύχων διακινουμένων τὴν ὑπαρξίν αὐτῶν χάριν ἀπλῆς ιδέας, ὑπὲρ ἀναξαρτησίας ἔθνους ὅλως ξένου αὐταῖς, οὐδεὶς Ῥώσσος ὑπῆρχεν, οὐδεὶς ἀντιπρόσωπος ἐκείνου τοῦ ἔθνους, τὸ ὅποιον ἕνεκα θρησκευτικῶν λόγων τοῦ παρελθόντος αὐτοῦ καὶ τῆς ἱστορικῆς του τύχης ὤφειλε νὰ θεωρῆται πολλῶν συγγενέστερον τοῖς Ἑλλησιν καὶ ἐπομένως μᾶλλον ἐνδιαφερόμενον εἰς τὸν ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας αὐτῶν ἀγῶνα. Ἡ ιδέα αὕτη μὲ ἠνόχλει διαρκῶς· ἔπασχον καὶ μέχρι δακρῶν ἐθλιβόμεν, καὶ ἐπὶ τέλους ἀπεφάσιμα ν' ἀπέλω εἰς τὴν Ἑλλάδα."

Δυστυχῶς ἀφίχθη ἐκεῖ φθίνοντος ἤδη τοῦ ἀγῶνος καὶ ὡς ἐκ τούτου δὲν ἠδυνήθη νὰ λάβῃ μέρος ἐνεργὸν ἐν ταῖς μάχασι. Ἐπί τινα καιρὸν διωρίσθη φρουράρχος Παλαμηδίου, κατόπιν ἐπὶ 18 μῆνας διοικητὴς Πατρῶν καὶ τέλος γενικὸς τοῦ πυροβολικοῦ ἀρχηγός. "Ἡ Ἑλληνικὴ κυβέρνησις, λέγεται ἐν τῷ ἀπολυτηρίῳ ἐγγράφῳ ἐγχειρισθέντι αὐτῷ μετὰ τὸν φόνον τοῦ κόμητος Καποδιστριαίου, οὐδέποτε θέλει λησμονήσῃ ὅτι κατ' ἅπαν τὸ διάστημα τῆς τετραετοῦς Ἑμῶν ὑπηρεσίας οὐδέποτε συγκατετέθητε νὰ λάβητε μεθοδοσίαν ἢ ἀμοιβὴν τινα ἀπὸ ὧν ὑπὲρ τοῦ ἔθνους τούτου μετ' ἀκαμάτου ζήσεως καὶ ἀφοσιώσεως ἐμοχθήσετε, ὅτε μὲν κατέχοντες θέσιν φρουράρχου τοῦ Παλαμηδίου, ὅτε δὲ ἀντικαθιστῶντες τὸν διοικητὴν Πατρῶν, καὶ τέλος ἐν δυσκόλοις περιστάσεσι διοικητῶν τοῦ πυροβολικοῦ. Ἡ τοιαύτη ἡμῶν διαγωγή, ὅσον εὐγενῆς τόσον καὶ ἀφιλοκερδῆς, ὑπαγορεύει ἡμῖν τὸ καθήκον, μετὰ μεγίστης χαρᾶς ἐκπληρούμενον, νὰ ἐκφράσωμεν Ἑμῖν ἐνταῦθα τὸ αἰσθημα τῆς εὐγνωμοσύνης τοῦ ἔθνους, ἧς ἂν ἠδυνάμεθα ἠβέλομεν παρῆξει ἐνδείξεις φαινοτέρας (dont nous aurions souhaité pouvoir vous

donner des témoignages plus éclatants). Ἡ ἀνάμνησις Ἑμῶν, κύριε Ταγματάρχα, θέλει εἶσθαι ἀείποτε τιμαλφῆς διὰ τὴν κυβερνήτην, ὅπως καὶ τὸ ὄνομα Ἑμῶν διὰ τὸν στρατὸν, καὶ ἡ εἰς τὰς τάξεις αὐτοῦ ἐπάνοδος Ἑμῶν ἤθελε πραγματοποιηθεῖ τοῖς διακαεστέροις ἡμῶν πόθους (comblerait les vœux les plus prononcés)."

Παρὰ τῷ Κυβερνήτῃ Καποδιστριαίῳ ὁ Ραϊκὸς ἔχαιρε μεγάλης ὑπολήψεως, ἡγάπα δὲ τόσον περιπαθῶς αὐτὸν, ὥστε εὐθὺς μετὰ τὸν φόνον αὐτοῦ ἔσπευσε νὰ παραιτηθῆ καὶ ἀπῆλθεν εἰς τὴν Ῥωσσίαν. Ἡ πρὸς τὸν Ραϊκὸν ἐμπιστοσύνη τοῦ Καποδιστριαίου καταδεικνύεται ἐκ πολλῶν ἐπιστολῶν τοῦ τελευταίου πρὸς αὐτὸν, ὧν τινες ἐδημοσιεύθησαν ἐν τῇ συλλογῇ τοῦ Ἑυνάριου.*) Περιέργως εἶναι ἡ ἐν σελίδι 420 ἀνεπίγραφος ἐπιστολὴ "à Monsieur N. N.", γραφεῖσα πρὸς τὸν Ραϊκὸν παρὰ τοῦ Κυβερνήτου ὀλίγας μόνον στιγμὰς πρὸ τοῦ θανάτου αὐτοῦ. Ἰδοὺ τὸ κείμενον αὐτῆς·

Nauplie vendredi
27 Février 1831.
9 Octobre

Mon cher N. N.

L'affaire sera réglée comme vous le désirez. Les sentiments qui vous portent à n'accepter rien pour les services que vous avez rendus au pays, honorent votre noble caractère, et me font éprouver une véritable satisfaction; je vous en sais un gré infini. C'est du baume pour mon âme abreuvée à chaque instant d'amertume. Je vous serre la main.

CAPODISTRIAS."

Τὴν ἐπιστολὴν ταύτην ὁ Ραϊκὸς ἀπέστειλε τῷ ἐν Ὀδησσῷ Α. Στούρζα, ὅστις συνέλεγε ἐν Ῥωσσίᾳ πρὸς τοιαύτας ἐπιστολάς διὰ τὴν ἄνω μνημονευθεῖσαν Συλλογὴν, προσέβαλλε ὅτι ἐπιθυμῆ νὰ μείνῃ ἄγνωστον πρὸς ποῖον ἰδίως διηγούνητο ἡ ἐπιστολή. Ὁ Στούρζας ἐξεπλήρωσε τὴν ἐπιθυμίαν του ἐπιγράφας "Mon cher N. N." καὶ ὑποσημειώσας κάτωθι· "Ce billet sans adresse fut trouvé sur la table du Président, qui l'avait écrit le matin même du jour de sa mort." Παρὰ τῇ οικογενείᾳ τοῦ Ραϊκοῦ ὑπάρχει ἡ πρωτότυπος ἐπιστολή, ἧτις φέρει τὴν ἐπιγραφήν "Mon cher Rayko".

Παραθέτομεν ἐνταῦθα καὶ τὰ ἐξῆς δύο ἐγγράφα διαφωτίζοντα ἡμᾶς ἀρκούντως καὶ περὶ τῶν φρονημάτων τοῦ ἀνδρός, ὧν ἕνεκα ὑμῶν διωγμοὺς ἐν τῇ ἰδίᾳ αὐτοῦ χώρᾳ καὶ περὶ τῆς ὑπολήψεως, ἦν ἔχαιρεν ἐκ μέρους τοῦ Κυβερνήτου.

1) Ἐπιστολὴ τοῦ Νικ. Α. Ραϊκοῦ πρὸς τὸν κόμητα Α. Χ. Βεκενδάρφ, ὑπασιπιστῆ τῆς Α. Μ. τοῦ αυτοκράτορος τῆς Ῥωσσίας.

Ἐξοχώτατε! Ἐπιθυμῶν νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὴν πατρίδα μου, ἦν κατέλιπον πρὸ τεσσαρῶν περὶτου ἔτων, ἀπετάθη τῷ πρεσβευτῇ τῆς Α. Α. Μ. κόμητι Π. ὅπως μοι παράσχῃ διαβατήριον· ἔτυχον ὅμως παρ' αὐτοῦ ἀρνητικῆς ἀπαντήσεως. Ἀδυνατῶ νὰ ἐκφράσω Ἑμῖν τὸ αἰσθημα ὕψ' οὐ κατελήφθη. Πᾶς ὁ τὴν πατρίδα αὐτοῦ ἀγαπῶν εὐκόλως δύναται νὰ μ' ἐνοήσῃ καθότι κατὰ τὴν γνώμην μου πάντων τῶν δεινῶν τοῦ ἀνθρώπου μέγιστον ὁ ἐξωστραχισμός. Ἄγνοῶ καὶ ἀδυνατῶ νὰ κατεῖδω τὴν αἰτίαν τῆς τοιαύτης ἀυστηρᾶς κατ' ἐμοῦ διαγωγῆς. Οὐδὲν ἕτερον πταῖσμα εὕρισκω ἐν ἐμοὶ ἢ τὴν εἰς Ἑλλάδα μεταβάσιν μου. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει λαμβάνω τὴν τολμῆν νὰ παραθέσω Ἑμῖν ἐπεξηγήσεις τινάς, αἵτινες, φρονῶ, εἶσιν ἀναγκαῖατα πρὸς δικαιολογίαν μου. . . . Εἰλικρινῶς ὁμολογῶ τῇ Ἑμ. Ἐκλαμπρότητι, ὅτι ἀποφασίσας νὰ μεταβῶ εἰς Ἑλλάδα, ἐγίνωσκον ἐκ τῶν προτέρων πῶς ἤθελε κριθῆ ἡ τοιαύτη μου ἀπόφασις· ἐγίνωσκον ὅτι ἤθελον συγκαταλεχθῆ τῇ χορείᾳ τῶν τυχοδιωκτῶν καὶ ἀηλίπιστων ἀνθρώπων, δι' οὓς αἰστάσεις καὶ παραχαῖ ἀποτελοῦσιν ὄρον ζωῆς ἀπαραίτητον. Οὐδόλως ὅμως ἐφοβούμην τὴν τοιαύτην κατηγορίαν καὶ ἐφρόνον ὅτι διὰ τῆς περαιτέρω διαγωγῆς μου θέλουσιν ἀποδειχθῆ αἱ ἀληθεῖς προθέσεις μου καὶ ἐν τῇ πεποθήσει ταύτῃ ἐπιτρέψατέ μοι νὰ βασισθῶ

*) Les Correspondances du Comte J. Capodistrias président de la Grèce. Genève 1839. Τόμ. 3 καὶ 4.

ἐπὶ τῆς διαβεβαίωσης τῆς Α. Ἐκλ. τοῦ κόμητος Καποδιστρίου δυναθέντος νὰ κατῆγ τα ἀκραιφνή αισθήματά μου. Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὰ αἷτια τὰ ἀναγκάσαντά με νὰ μεταβῶ εἰς Ἑλλάδα, δὲν θεωρῶ ἀρμόζον ν' ἀποκαλύψω οἰκογενειακὰ μυστήρια, ὠθήσαντά με νὰ πράξω ὅτι ἐπράξα. Ἄδυνατὸν ἐν τούτοις ν' ἀποκρύψω Ἵμῖν, ὅτι λίαν μ' ἐνεθουσίωσιν αἱ περὶ τῶν ἀνδραγαθημάτων τῶν ὁμοδόξων ἡμῶν ἀγγελίαι, καὶ ὅτι δὲν ἠδυνάμην νὰ μένω ἀπαθὴς βλέπων ὅτι ἐν ᾧ ἐν τῷ εὐγενεῖ ἐκείνῳ ἀγωνι μετεῖχον ἄνθρωποι ἐξ ἀπάντων τῶν πεπολιτισμένων ἔθνων, οὐδεὶς εὐρίσκειτο Ῥώσσοις. Οὕτω τὸ κύριον αἷτιον τῆς εἰς τὴν Ἑλλάδα μεταβάσεώς μου ὑπῆρξεν τὸ αἶσθημα τῆς ἐθνικῆς τιμῆς. Ἐπόθουν νὰ λυτρώσω τὴν πατρίδα μου τοῦ φόγου ὅτι οὐδεὶς τῶν υἱῶν αὐτῆς προσῆλθεν ἐκουσίως ἀρωγὸς τῶν ἐν Χριστῷ ἀδελφῶν, καὶ ἀψήφῶν τὴν ὑπαρξίν μου ἐνεπνεύμενη ὑπὸ τῆς ἰδέας ὅτι θέλω ἀποθάνει ὑπὲρ ἐνδόξου σκοποῦ. Μετὰ τὴν ἀφιξίν τοῦ Κυβερνήτου ἐπανελημμένων μου εἶχον ἐμπιστευθῆ θέσεις διοικητοῦ διαφόρων ὁχρωμάτων τοῦ Ναυπλίου, ἐν ἀρχῇ μὲν τοῦ φρουρίου Ἴτς-καλὲ κατόπιν δὲ τοῦ Παλαμηδίου. Κατέχων τὴν θέσιν ταύτην δὲν ἐλειψα νὰ ἐπιληφθῶ ἐγκαίρως τῶν μέτρων ἐκείνων, τὰ ὁποῖα ὑπαγορεύουσιν οἱ στρατιωτικοὶ ἡμῶν νόμοι, ἀποστανθεὶς πρὸς τὸν αὐτοκρατορικὸν σύμβουλον κ. Βλασσόπουλον (τὸν μόνον τότε ἀντιπρόσωπον τῆς Ῥωσσίας ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ) δι' ἐγγράφου, ἐν ᾧ διήγγειλον ὅτι ἐδέχθην ὑπηρεσίαν, ἐξαιτούμενος νὰ δηλώσῃ τοῦτο τῇ Ῥωσσίᾳ κυβερνήσει καὶ ὑποσχόμενος ἐν περιπτώσει ἀρνητικῆς ἀπαντήσεως αὐθωρεῖ νὰ παραιτηθῶ. Οὐδεμίαν ὁμως λαθῶν ἀπάντησιν ἐθεώρησα τὴν σιωπὴν ταύτην ἐὰν οὐχὶ ὡς συγκατάθεσιν, ἀλλὰ τοῦλάχιστον ὡς ἔνδειξιν τοῦ ὅτι οὐδεμίαν σημασίαν ἀπέδιδον ἐν Ῥωσσίᾳ τῇ τοιαύτῃ μου διαγωγῇ. Ἴδού, ἐξοχώτατε, ἡ ἀληθὴς τὸν συμβάντων ἔκθεσις. Δύνασθε νὰ κρίνητε ἐὰν ἀξιούμαι τῆς ὀργῆς, ἧς ἔτυχον. Ἀπαξ εἰσέτι ἐπιμαρτυρῶ τὴν ἀγνότητά καὶ εἰλικρινείαν τῶν φρονημάτων μου, εὐελπιστῶν ὅτι δὲν θέλετε λείψαι συνηγοροῦντες ὑπὲρ ἐμοῦ κατὰ τῆς μομφῆς καὶ μοχθηρίας, ἣν θεωρῶ ἀποκλειστικῶς αἰτίαν τῶν δεινῶν μου.

Καθ' ὅσον δ' ἀφορᾷ τὸν θῆον μου, ἰδιωτικόν τε καὶ δημόσιον, ἀπαξ εἰσέτι βασίζομαι ἐπὶ τῆς μαρτυρίας τοῦ ἐκλαμπροτάτου κόμητος Καποδιστρίου, εὐελπὶς ὦν ὅτι ἡ τοιαύτη θέλει εἶσθαι ἐντελῶς ὑπὲρ ἐμοῦ. Δέξασθε κτλ.

Ἐν Ναυπλίῳ, 15/27 Μαΐου 1831.

Ν. Α. Ραϊκός.

(ἀκολουθεῖ.)

ΙΣΤΟΡΙΚΑΙ ΕΙΚΟΝΕΣ ΕΚ ΤΗΣ ΒΥΖΑΝΤΙΝΗΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΑΣ.

ΑΝΔΡΟΝΙΚΟΣ Ο ΚΟΜΝΗΝΟΣ.

(συνέχεια· ἴδρα προηγούμε. ἀριθμ.)

Διὰ τοιούτων δὲ αἰματηρῶν τροπαίων ἐφωδιασμένος ὁ Ἀνδρόνικος ἐπανακάμπτει ἐν θριαμβευτικῇ πομπῇ εἰς τὴν πρωτεύουσαν αὐτοῦ, ἐνθα κόλακες φαῖλοι καὶ μίσθαρνος ὄχλος καὶ οἰνοθαρεῖς κατάσκοποι ὑποδέχονται αὐτὸν ἐν φωναῖς καὶ ἀνευφημίαις καὶ ἐν ὑποκριτικαῖς προσκλιμαῖς. Καὶ ἑορταί παρατίθενται πολυδάπανοι καὶ μεγαλοπρεπεῖς ἐπὶ τῇ ἐπανόδῳ τοῦ δαφνοστεφοῦς νικητοῦ· καὶ θηριομαχίαι καὶ ἵππων ἀμιλλαι ἐν τῷ ἵπποδρομίῳ τελοῦνται δημοσίᾳ δαπάνῃ. Πρέπει καὶ ὁ λαὸς νὰ συμμερισθῇ τὴν χαρὰν, ἥτις πληροῖ τὴν καρδίαν τοῦ ἀνακτος· πρέπει καὶ ὁ λαὸς νὰ θαμβωθῇ διὰ τῶν παιδαριωδῶν τούτων θεαμάτων, δι' ὧν ἡγεμόνες ἄφρονες καὶ ἀναισθητοὶ πειρῶνται νὰ δώσωσιν εἰς τὸν θρόνον αὐτῶν ἰσχυρὸν, νομίζοντες ὅτι διὰ τοιούτων ποταπῶν διαδηλώσεων ἐφελκύουσι τὴν ἀγάπην τοῦ λαοῦ, αὐτοὶ, οἱ τὰ μάλιστα λαομίσητοι τύραννοι!

Ἵπεροπτικώτερος καθ' ἐκάστην γινόμενος ὁ Ἀνδρόνικος οὐδένα πλέον εἶχε φραγμὸν εἰς τὰ ἄγρια αὐτοῦ πάθη. Ἐν μέσφ κολάκων

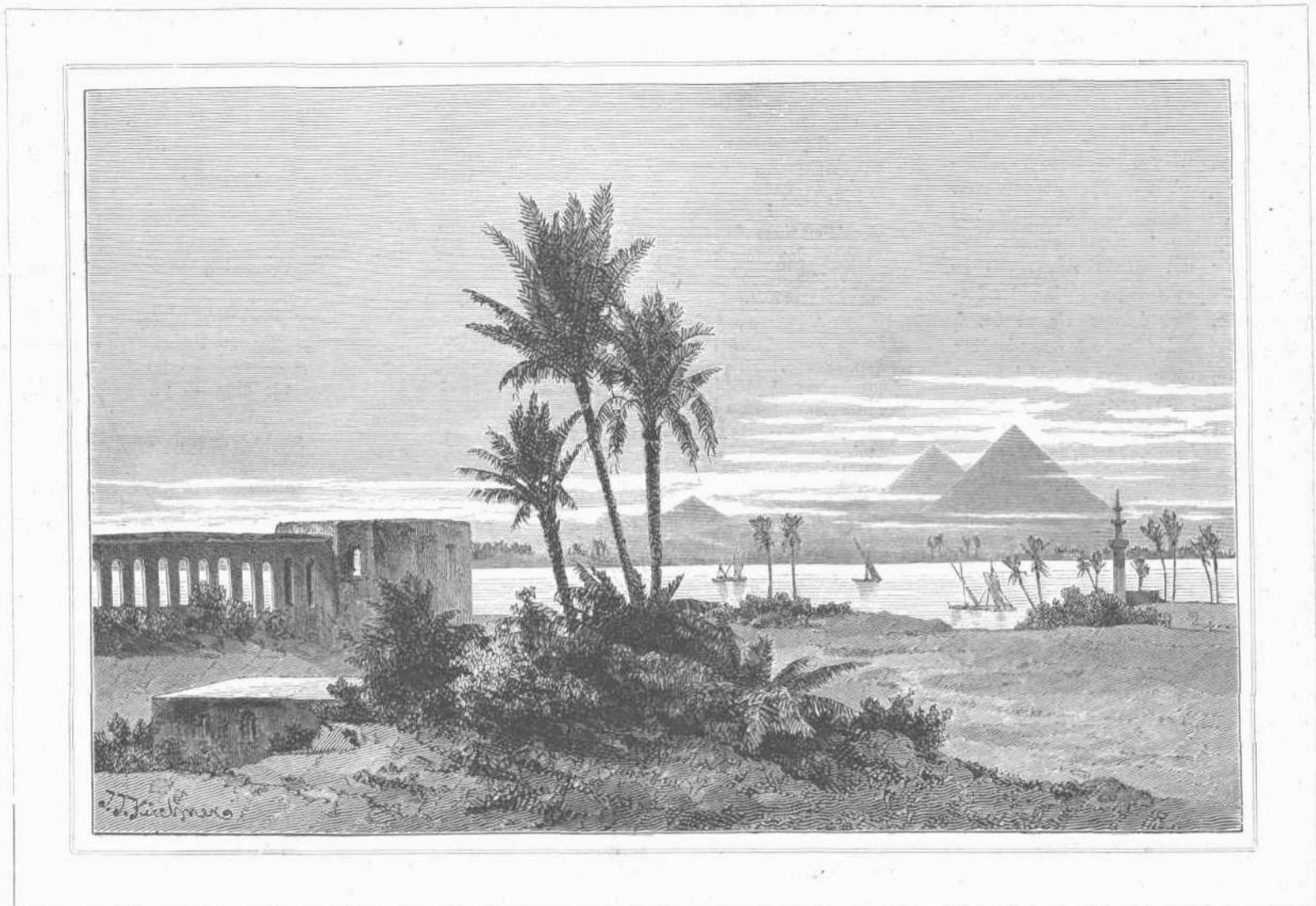
καὶ δορυφόρων, μισητῶν ὀργάνων μισητῆς ἐξουσίας, παρεκάθητο εἰς τὰ ἵπποδρόμια καὶ εἰς τὰς θηριομαχίας, θεάματα θάρβαρα, τέρποντα τὰ ὄμματα ὠμῶν ἀνθρώπων. Πλὴν καὶ τὰ θεάματα ταῦτα ἔλαβον ἀπροσδόκητον πέρας, διότι μὴ τῶν ἡμερῶν, καθ' ἣν πλήθος θεατρομανῆς ἐπλήρου τὸ ἀμφιθέατρον, ἐν τῶν δρυφράκτων, τῶν στηριζόντων τὸ βασιλικὸν θεωρεῖον, κατέπεσον αἰφνης καὶ ἐφόνευsen ἐν τῇ πτώσει ἐξ ἀθῶου· θεατὰς. Τοσοῦτος δὲ φόβος κατέλαβε τότε τὸν τύραννον, ὥστε ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης οὐδ' ἐτόλμα κἄν νὰ ἐμφανισθῇ ἐν μέσφ τοῦ λαοῦ, φοβούμενος ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν ἢ μάχαιραν δολοφόνου ἢ ἐπιθεῖν ἀπροσδόκητον συνομιωτούτων ἐχθρῶν. Ἦρχιζεν ὁ Ἀνδρόνικος νὰ αισθάνηται τὴν τύφιν ἐκείνην τοῦ συνειδότος, ἣν καὶ ὁ ὠμότερος τῶν κακούργων αισθάνεται· διὸ καὶ ὁσημέραι μᾶλλον φιλόποτος καὶ προληπτικὸς καθίστατο, ζητῶν νὰ δώσῃ καὶ εἰς τὰ ἀσημαντότερα συμβάντα ἐξηγησιν, προσωπικῶς αὐτὸν ἀφορῶσαν. —

Ἐξῆ κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους ἐν Κωνσταντινουπόλει ἀνὴρ ὄστις ἀπὸ πολλῶν ἤδη ἐτῶν ἐτιμάτο καὶ ἐθαυμάζετο παρὰ πάντων ἐπὶ τῇ ἐξόχῳ αὐτοῦ σοφίᾳ καὶ προφητικῇ δυνάμει. Ὁ ἀνὴρ οὗτος ἦτο ὁ μάγος Σῆθ. Ὁ Σῆθ μόνος τῆς παιδικῆς ἡλικίας ἐξεληθὼν εἶχεν ἐπιδοθῆ εἰς τὴν μελέτην τῶν οὐρανίων σωμάτων καὶ φαινομένων, ἐξηγῶν ταυτοχρόνως τὰ ὄνειρα καὶ διὰ λεκανίδων καὶ ὑδάτων προμαντεύων τὰ μέλλοντα. Τοσαύτην δὲ εἶχεν ἀποκτήσει φήμη, ὥστε μικροὶ καὶ μεγάλοι, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, ἐπολιόρουκον ἐν πάσῃ ὥρᾳ τῆς ἡμέρας τὴν ὄπισθεν τοῦ ναοῦ τῆς Ἁγίας Σοφίας κειμένην οἰκίαν του, ζητοῦντες νὰ μάθωσι παρ' αὐτοῦ τὴν τύχην των. Καὶ αὐτὸς δὲ ὁ αὐτοκράτωρ Μανουὴλ, ἐκκλίνων περὶ τὰ τέλη τοῦ βίου του εἰς τὴν δεισιδαιμονίαν, ἠθέλησε νὰ ἐρωτήσῃ τὸν μάγον περὶ τοῦ χρόνου τοῦ θανάτου του. Ὁ Σῆθ βασίζόμενος ἐπὶ τῇ ἀκλονήτῳ αὐτοῦ φήμῃ καὶ ἐπὶ τῇ γοητείᾳ, ἣν ἐξήκει ἐπὶ τοῦ λαοῦ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, δὲν ἐδίστασε καὶ ἐνώπιον τοῦ ἀνακτος νὰ ἐκτελέσῃ τὰς μυστηριώδεις αὐτοῦ ἐπικλήσεις, ὡς ἔπραττεν ἐνώπιον τῶν λοιπῶν ἀνθρώπων, καὶ ἐν ὄλῃ τῇ μαντικῇ αὐτοῦ ἐκστάσει ἀνήγγειλε τῷ αὐτοκράτορι προσεχέστατον τὸ τέρμα τοῦ βίου του. Ἐταράχθη ὁ Μανουὴλ εἰς τοὺς λόγους τούτους τοῦ μάγου καὶ δευτέραν ἐζήτησε συνέντευξιν, ἀλλὰ καὶ πάλιν ὁ Σῆθ, ἡγανακτισμένος ἐπὶ τῇ δυσπιστίᾳ τοῦ ἡγεμόνος, προσεχῆ τῷ ἀνήγγειλε τὸν θάνατον. Τότε ὁ Μανουὴλ ὑπὸ φόβου καταληφθεὶς καὶ ἐν ἀγρία παραφορᾷ διέταξε νὰ ἐξορύξωσι τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ ἀναιδοῦς ἐκείνου μάντεως, ὅστις ἐτόλμησε νὰ ὀρίσῃ τὸ τέρμα τοῦ βίου τοῦ κυρίου καὶ βασιλέως του.

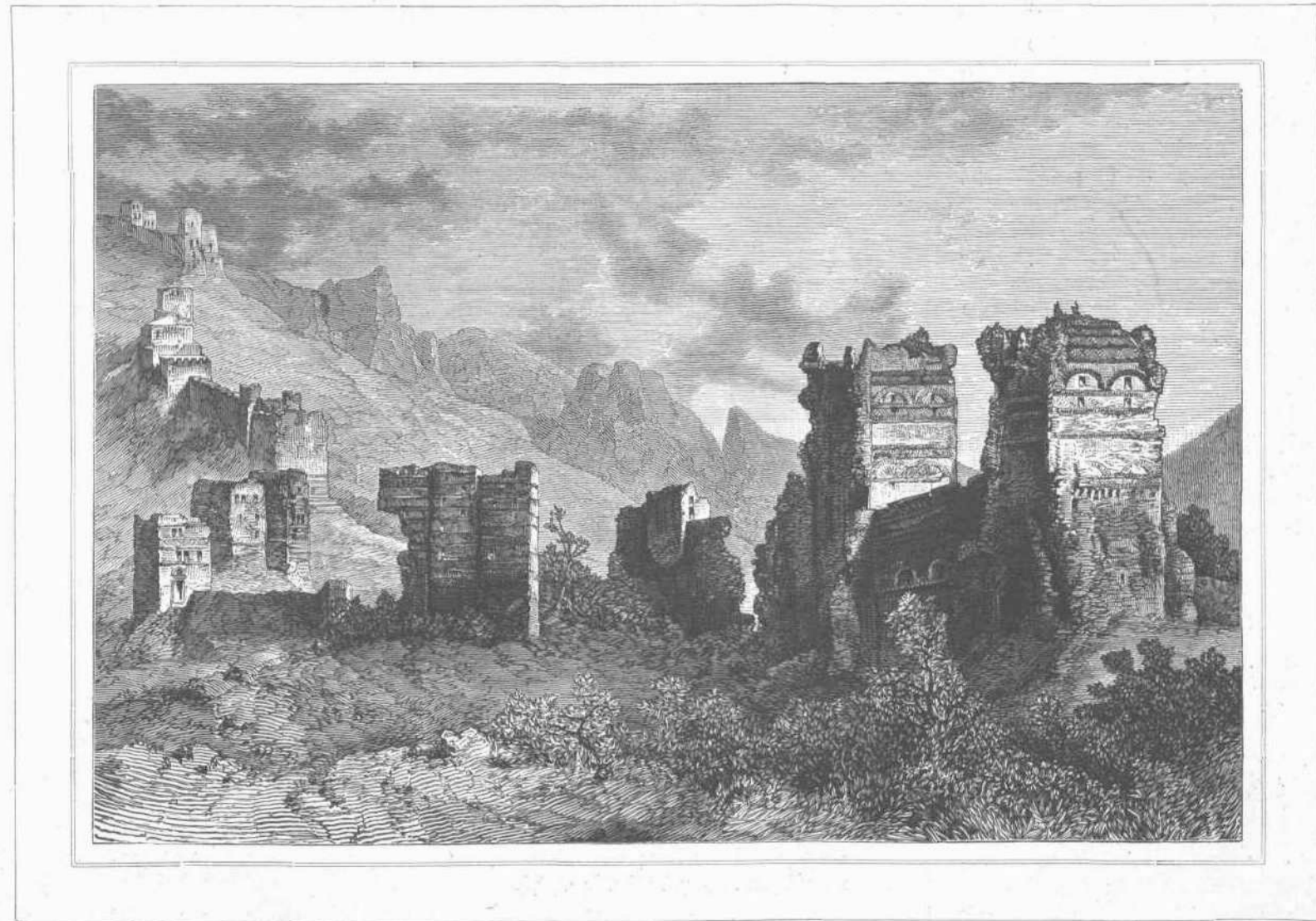
Ἄλλ' ὁ μὲν αὐτοκράτωρ Μανουὴλ — κατὰ παράδοξον σύμπτωσιν — ἀκριβῶς κατὰ τὴν ὑπὸ τοῦ μάγου ὀρισθείσαν ἡμέραν ἀπέθανε, τοῦ δὲ Σῆθ ἡ φήμη ἐγένετο παγκόσμιος· οὐδεὶς πλέον ἐτόλμα νὰ διαμφισβητήσῃ τὴν μεγάλην αὐτοῦ σοφίαν, καὶ πάντες ἐθεώρουσαν αὐτὸν ὡς ὑπερφυσικόν τι καὶ ὑπεράνθρωπον πλάσμα· εἶναι ἀξίον παρατηρήσεως ὅτι ἡ ἀμάθεια καὶ ἡ ἀπιστία προβαίνουσιν ἀέπιποτε ἀξανάμεναι· τὸ πνεῦμα ἐγκαταλιπὸν ἀπαξ τὰς ὠφελίμους γνώσεις παραδίεται εἰς τὴν δεισιδαιμονίαν καὶ ἐξάγει ἐκ τῶν φυσικῶν φαινομένων συμπεράσματα τοσοῦτῃ καταστρεπτικὰ τῆς ἀληθείας, ὅση εἶναι ἐναντία εἰς τὰς θεμελιώδεις βάσεις πάσης ἀνθρωπίνης ἐπιστήμης.

Ἄφ' ὄλων τῶν μερῶν τοῦ ἐκτεταμένου βυζαντινοῦ κράτους συνέρβρον τὰ πλήθη, ὅπως συμβουλεύωσιν τὸν σοφὸν ἄνδρα, ὅστις καίτοι γέρον πλεόν καὶ τυφλὸς ἐξηκολούθει ἐπιδιδόμενος εἰς τὸ ἔργον του, καὶ, ναὶ μὲν, τώρα δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ παρακολουθῇ τῶν ἀστέρων τὰς κινήσεις, οὐδ' ἠδύνατο πλέον νὰ ἐξηγῇ οὐράνια φαινόμενα, διότι νῦν διαρκῆς ἐπισκίαζε τοὺς ὀφθαλμοὺς του· οὐχ ἦττον ὁμως διὰ τῶν λεκανίδων καὶ δι' ἐπικλήσεων πνευμάτων γηϊνῶν τε καὶ ἀερίων ἐξηκολούθει μαντεύων. Καὶ συνοβεῖτο περὶ τὴν οἰκίαν του τὸ πλήθος, καὶ ὁ ἐνδοξος μάγος κατέστη ἀληθὴς ἐξουσία ἐν τῇ πόλει. Ποσάκις δὲν κατορθοῖ ἡ ἀγυρτεία νὰ περιβληθῇ τὸν σεμνὸν τῆς σοφίας χιτῶνα!

(ἀκολουθεῖ.)

Ο ΝΕΙΛΟΣ ΠΑΡΑ ΤΟ ΑΡΧΑΙΟΝ ΚΑΪΡΟΝ.

ΤΑ ΤΕΙΧΗ ΤΗΣ ΑΝΤΙΟΧΕΙΑΣ.

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

ΕΛΛΑΣ. Τὸ ζήτημα τὸ ἐπασχολῆσαν κατὰ τὸ παρελθὸν τοῦτο δεκαπενθήμερον καὶ τὴν Ἑλληνικὴν κυβέρνησιν καὶ τὸ Ἑλληνικὸν κοινὸν ἐν γένει εἶναι τὸ ζήτημα τῶν ἐν Τουρκίᾳ ἑλληνικῶν ταχυδρομείων. Ἡ Πόλις, λαβούσα ὡς ἀφορμὴν τὴν κατάργησιν τοῦ τουρκικοῦ ταχυδρομείου ἐν Ἀρσίῃ μετὰ τὴν ἐγκαθίδρυσιν τῶν ἑλληνικῶν ἀρχῶν, διέταξε τὸ κλείσιμον τῶν ἑλληνικῶν ταχυδρομείων ἐν Κωνσταντινουπόλει, Σμύρῃ, Ἰωαννίνοις καὶ Θεσσαλονίκῃ. Ὁ ἐν Κωνσταντινουπόλει πρεσβευτὴς τῆς Ἑλλάδος διεμαρτυρήθη ἐντόνως, βασίζόμενος εἰς τὸ ὅτι ἡ Ἑλλάς ἀπελάμβανεν ἀνεκτὸν τοῦ δικαίωματος νὰ ἔχῃ ἴδια ἐν Τουρκίᾳ ταχυδρομεία, ὡς ἔχουσιν αὐτὰ αἱ εὐρωπαϊκαὶ δυνάμεις. Ἡ δὲ διπλωματία ἐπελήφθη τοῦ ζητήματος τούτου καὶ ἐλπίζεται ταχέως ἡ λύσις αὐτοῦ πρὸς ἱκανοποίησιν τῆς ἀντιπροσώπων τῆς ἑλληνικῆς κυβερνήσεως. — Ἡ Α. Μ. βασιλεὺς μεταβάς εἰς Βῆλον, ἐνθα ἐνθουσιώδως τὴν ἐγένετο ὑποδοχὴ καὶ ἐπισκεψθεὶς μέρη τινὰ τοῦ Πηλίου, ἐπέστρεψεν εἰς Ἀθήνας. Κατὰ τὴν περιόδον ταύτην συνοδευτοὶ ὁ ἠγεμὸν παρὰ τοῦ ἐπί τῶν Ναυτικῶν ὑπουργοῦ, κ. Μπομπούλη. — Ἡ ἑλλ. κυβέρνησις ἀπένευμε τὸν ἀργυρῶν σταυρὸν τοῦ Σωτήρος εἰς τὸν ἐν Μαγνησίᾳ διαμένοντα διακεκριμένον ὀμογενεὴ κ. Σ. Χατζόπουλον, τὸν ἐστάνως ἐκλεχθέντα δημοτικὸν σύμβουλον τῆς ἐμπορικῆς ἐκείνης μεγαλοπόλεως. Δικαιωτὴν ἢ τοιαύτη ἀμοιβὴ εἰς τὸν γνωστὸν διὰ τὴ ἀκραίφην αὐτοῦ αἰσθήματα πατριώτην!

GERMANIA. Ὁ στρατηγὸς Ἀλλ-Νιζαμὴ-πασὰ, ὁ κομίστων πρὸς τὸν αὐτοκράτορα Γουλιέλμον τὸ ὑπὸ τοῦ Σουλτάνου ἀπονεμηθὲν αὐτῷ παράσημον τοῦ Νιζαμὴ-Ιμνιάς, ἐβράβην ἐν Βερολίμῳ. Τὸ παράσημον τοῦτο δὲν ἀνεμνήθη μέχρι τοῦδε εἰς οὐδένα χριστιανὸν ἠγεμόνα. Ἡ προτίμησις αὕτη πρὸς τὸν γερμανὸν αὐτοκράτορα ἀποδεικνύει τὴν ἐπικράτησιν τῆς γερμανικῆς ἐπιρροῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει. Κατὰ τὸ γεῖμα, τὸ δὸθὲν ἐν τῷ αὐτοκρατορικῷ τοῦ Βερολίνου μετὰ πρὸς τιμὴν τοῦ Τούρκου στρατηγῶ καὶ εἰς συνοδείας αὐτοῦ, μετὰ τὴν ἐντύπωσιν ἐνεποιήθησαν εἰς πάντα τὴν εὐκοιλίαν, μετὰ τὴν ὁποίαν ὁ Νιζαμὴ πασὰς ὁμιλεῖ τὴν γερμανικὴν γλῶσσαν.

ΓΑΛΛΙΑ. Ἐξεδόθη κατ' αὐτὰς ἐν Παρισίοις ἡ δικαστικὴ ἀπόφασις δι' ἧς κηρύττεται διαλειμμένος ὁ γάμος τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει πρέσβους τῆς Γαλλίας, κ. Τισαῦ. Ὁ κ. Τισαῦ εἶχε νυμφευθῆ Ἰσπανίδα τινὰ δεσποσύνην, ἀπὸ τὴν ὁποίαν πρὸ πολλοῦ ἦδη ἔξῃ κευχημένους. ΡΩΣΣΙΑ. Λέγεται ἐν τῷ κ. Νοβικώφ, πρεσβευτῇ τῆς Ρωσίας ἐν Κωνσταντινουπόλει, θέλει ἀνατεθῆ ὑψηλὴ τις θέσις ἐν Πετροπόλει, καὶ ἐπὶ ὁ κ. Γρήρ διορίζεται πρεσβευτὴς τῆς Ρωσίας ἐν Βερολίμῳ εἰς ἀντικατάστασιν τοῦ κ. Σαβούρωφ, διοριζομένου πρεσβευτοῦ ἐν Παρισίοις.

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑ.

Ἰππόλυτος Κ. Ἀγγιάδης, Γάλλος γεωρημαστικός, ἀπέθανεν ἐν Παρισίοις τῇ 25 Νοεμβρίου ἐν ἡλικίᾳ 81 ἔτους. AMI BOUË, διακεκριμένος γεωλόγος, καταγόμενος ἐξ οἰκονομίας γαλλικῆς μεταναστευσάσης ἐξ Ἑρμανίαν, καὶ γεννηθεὶς ἐν Ἀμβούργῳ τῷ 1794, ἀπέθανεν ἐν Βιέννῃ τῇ 22 Νοεμβρίου. Γουλιέλμος BUSCH, καθηγητὴς τῆς χειρουργικῆς ἐν Βιέννῃ ἀπέθανεν ἐν ἡλικίᾳ 56 ἔτων τῇ 24 Νοεμβρίου. Ὁ BUSCH εἶναι ὁ θεραπεύσας ἐσχάτως τὴν αὐτοκρατορίσσαν τῆς Γερμανίας. Φαβρόν, στρατηγὸς τῆς Γαλλίας, γενικὸς ἐπισημοφὴς τοῦ περὶ τοῦ, ἀπέθ. ἐν Παρισίοις τῇ 19 Νοεμβρίου.

Ἀμαδοῖς LEFAURE, βουλευτὴς Γάλλος, γνωστὸς ὡς συγγραφεὺς καὶ δημοσιογράφος, ἀπέθανεν ἐν Παρισίοις τῇ 23 Νοεμβρίου ἐκ πορευτοῦ, ὡς οὐ προσεβλήθη ἐν Τυβιδί κατὰ τὴν τελευταίαν ἐκεῖ περιόδιον. Ἐρβίκος Π. Παμπάν, καθηγητὴς Ἀμερικανὸς, ἰσχυρὸς καὶ πρότασις τῶν ἐν ΜΙCΗΙGΑΝ Δικηγορικῆς, εἰς τῶν δοκιμαστῶν φιλοσοφικῶν συγγραμμάτων τῆς Ἀμερικῆς, ἀπέθανε τῇ 15 Νοεμβρίου ἐν Ἑλβετίᾳ, ἐν ἡλικίᾳ 77 ἔτων. Ἀρθούρος Α. Νεποκοϊστότσκι, στρατηγὸς τῆς Ρωσίας, ὑπασπιστὴς τοῦ αὐτοκράτορος καὶ γενικὸς ἀρχηγὸς τοῦ ἐπιτελείου κατὰ τὸν τελευταίον ρωσο-τουρκικὸν πόλεμον, ἀπέθανεν ἐν Πετροπόλει τῇ 23 Νοεμβρίου ἐν ἡλικίᾳ 68 ἔτων. Γ. Βένθαμ, ὁ διάσημος βοτανικός, ἀπέθανεν ἐν τῇ μεσημβρινῇ Γαλίᾳ, ἄγων τὸ 80^{ον} ἔτος τῆς ἡλικίας του. Τὸ γνωστότερον σύγγραμμα τοῦ Βένθαμ εἶναι ἡ FLORA AUSTRALIENSIS εἰς ἐπτά τόμοις.

Ῥοδόφιος ΒΙΑΔ, γνωστὸς μουσικοδιδάσκαλος, τόνισα πλείστα ὅσα ἄματα καὶ ἐλαφρὰ μελοδράματα, ἀπέθανε τῇ 23 Νοεμβρίου ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ. Θεοδόσιος ΒΩΗΜ, εἰς τῶν ἀρίστων μουσικῶν τῆς Βυαρίας, ἐφευρετὴς τοῦ κατ' αὐτὸν ὀνομασθέντος κλαυθίου, ἀπέθανεν ἐν Μονάχῳ τῇ 25 Νοεμβρίου ἐν ἡλικίᾳ 87 ἔτων. Ἰάκωβος κόμητις GALL, καθολικὸς πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως, ἀπέθανεν ἐν Ρώμῃ τῇ 24 Νοεμβρίου ἐν ἡλικίᾳ 74 ἔτων.

Λουδοβίκος ΚΡΑΠΦ, Γερμανὸς ἱεραπόστολος, διαμεινὰς ἐπὶ πολλὰ ἔτη ἐν τῇ κεντρικῇ Ἀφρικῇ, ἐνθα ἀνεκάλυψε τὴν λίμνην Νούσαν καὶ τὰ γυνωσκεπῆ ὄρη τῆς χώρας ἐκείνης, ἀπέθανε τῇ 26 Νοεμβρίου παρὰ τὴν Σουσιτάρην ἐν ἡλικίᾳ 71 ἔτους. Γουλιέλμος WEITH, καθηγητὴς τῆς χημείας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τῆς Ζυρίχης, ἀπέθανεν ἐν τῇ ἀνηρᾷ ἡλικίᾳ 37 ἔτων τῇ 29 Νοεμβρίου ἐν Κορκυκί.

Ἀλβέρτος RICHARD, ὁ γνωστὸς ποιητὴς τῆς Ἑλβετίας, ἀπέθανεν ἐν Γενεύῃ ἐν ἡλικίᾳ 76 ἔτων. Ἰωάννης Δεληγιάννης, βασιλικὸς ἐπίτροπος παρὰ τῷ ἐλεγκτικῷ Συνεδρίῳ, διατέλεσας καὶ νομάρχης πολλὰς καὶ γενικὸς γραμματεὺς τοῦ ὑπουργίου τῶν Ἐσωτερικῶν, ἀπέθανεν ἐν Ἀθήναις τῇ 1830 Νοεμβρίου.

ΠΟΙΗΣΙΣ.

Κατωτέρω δημοσιούμεν μικρὸν, χαριστάτο ποημάτων, ὅπερ ἀπεσταλὴν ἤμην παρὰ τινος τῶν ἐν Γερμανίᾳ συνδρομητῶν, Γερμανοῦ τὸ γένος καὶ ἐθνικῶς φιλέλλητος. Εἶναι πρᾶγμα ἀπορίας ἀξίον, πῶσον εὐχάριστος ἔσται τῷ γένει τῆς ἡμετέρας καὶ μάλιστα τῆς χωρίας.

Ἐνταῦθα μετ' ἑθνικῆς ὑπερηφανείας ἀναφέρουμεν ἐπὶ ὁ Ἔσπερος οὐ μόνον ἐν Γερμανίᾳ, ἐνθα ἐκδίδεται, ἀλλὰ καὶ ἐν αὐτῇ τῇ Ἀμερικῇ ἔχει τὴν τιμὴν νὰ ἀριθμῆ μετὰ τῶν συνδρομητῶν του καθηγητῆς Ἀμερικανόσ, οἵτινες οὐδέποτε ἐπισκεφθέντες τὴν Ἑλλάδα, ἀριστα ὁμιλοῦσι καὶ γράφουσι τὴν σημερινὴν ἡμῶν γλῶσσαν. Ἠράντο νὰ ἐνοῶσι καὶ οἱ ἔξωσι ὅποια στενὴ τις σχέσις συνδέει τὴν νέαν ἑλληνικὴν γλῶσσαν πρὸς τὴν ἀρχαίαν.

ΠΡΟΣ ΡΟΔΟΝ.

Εἰς τὴν μέσῃν τοῦ δρόμου ριγμένο
οὐ εἶχαν ἀπλαγῆνα, ῥόδο πτωχό·
γιατὶ ἤσωνα πηρὰ μαρμαμένο
ἄχ καυμένο — γιατὶ ἤσων' ὠχρό.

Ἀπ' ἐκεῖ ἀπερνώντας οὐ εἶδα
νὰ πατιόσαι, πτωχὸ, μ' ἀπονία,
νὰ σοῦ ἀρνεῖται κ' ὁ ἥλιος ἀχτίδα
οὐτ' ἐλπίδα — νὰ ἔχῃς καμμά.

Κανενὸς δὲν θὰ εἴχεις βοήθεια
ἂν δὲν σ' ἔβλεπα, ῥόδο, ἐκεῖ. . .
δὲν β' ἀνοιώσαι λύπη κατὰ στήθει·
εἰν' ἀλήθεια — γιὰ ὄσνα' εἰς τῇ.

Τὸν καυμὸν νὰ ἰδοῦν δὲν γυρίζου
τοῦ θλιμμένου ἐδῶ, τοῦ πτωχοῦ

σοὶ τί νὰ καυμὸς δὲν γυρίζου
καὶ σκορπίζου — τὰ πλοῦτη ἄλλου.

Γιὰ στολὴ καὶ εἶχε δρέφει παρθένα
καὶ εἰχε καμὰ πολλῶ,
τὰ καλόκια σου ἀλλὰ μαρμαμένα
ἕνα ἕνα — ὅσ' ἄν τῆς τῇ γῆ.

Δὲν ἔθυμήθη τὸ ἴδιον κ' ἐκείνη
πῶς νὰ πάθῃ ποτὲ τῆς ἴμορει
καὶ ἔς τὴν μέσῃν τοῦ δρόμου σ' ἀφίρει. . .
ἄς τὴν κρίνῃ — ὁ θεὸς τῆ σκληρῆ!

Μὰ ἐγὼ δὲν ἀφίω νὰ μείνῃ
τῆς καρδίᾳ μου ἀδελφῆ εἰς τὴν γῆ,
τὴν ἐνόμω μὰτ' μὲ ἐκείνη
νὰ τῆς δίνῃ — νὰ παίρῃν φίλι,
κ' ἴσως πάρη δροσίᾳς μία στάλα
εἰς τὸν κόπον σὴν ἴδῃ αὐτὸν
πῶς ὑπάρχουσε πάθη καὶ ἄλλα
πηρὸ μεγάλα — χωρὶς τελειωθῶν.

Ἄ συνδρομητῆς τοῦ "Ἐσπεροῦ".
Μ.

ΔΙΑΦΟΡΑ.

Ἐθνικὴ ἑορτὴ ἐν Πορτογαλίᾳ. Μεγαλοπρεπῶς ἐτελεσθῆ καὶ ἐφέτος ἐν Λισσαβὼν ἡ ἐπέτειος ἑορτὴ τῆς Α'. Δεκεμβρίου. Ἡ ἑορτὴ αὕτη ἀναφέρεται εἰς σπουδαίον ἱστορικὸν γεγονός, τὸ ὅποῖον ἴσως δὲν εἶναι γνωστὸν εἰς πάντας τοὺς ἀναγνώστὰς ἡμῶν. Μετὰ τὴν καταστραπτικὴν ἐν Ἀλκασάρ—Κεθρ ἐν τῇ πεδιάδι τοῦ Μαρόκκου μάχην, καθ' ἣν ἔπεσον ἥρωϊκῶς ὁ βασιλεὺς Δὸν Σεβαστιανὸς μετὰ τοῦ ἄνθους τῆς πορτογαλικῆς ἀριστοκρατίας, ὁ γέροντς καρδινάλιος Ἐρβίκος κατέλαθε τὸν θρόνον τῆς Πορτογαλλίας ἐν ἡλικίᾳ ἐβδομηκοντα καὶ ἑκτῶ ἔτων. Πολλοὶ ὑπῆρχον τότε οἱ τὸ στέμμα τῆς Πορτογαλλίας ἐπισημαίνοντες, μετὰ τῶν αὐτῶν ἦτο καὶ Φίλιππος ὁ Β', ὁ τῆς Ἰσπανίας βασιλεὺς, ὅστις δι᾽ ἐξουσίαν οὐ δὲν εἶχε δικαίωμα ἐπ' αὐτοῦ ἐκ τῆς μητέρας του Ἰσαβέλλας, συζύγου του Καρόλου Ε'. Ὁ καρδινάλιος-βασιλεὺς Ἐρβίκος, ἀποθανὼν ἐν ἔτει 1580, ἀνεγνώρισεν ὡς διάδοχόν του τὸν Φίλιππον Β' τῆς Ἰσπανίας, ὅστις μὲ ἄλλας τὰς ἐντόνους διαμαρτυρήσεις ἀκραίφῶν τινῶν Πορτογάλλων, διατηρούτων ζωηρὸν ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῶν τὸ αἰσθημα τῆς πατρίδος καὶ τῆς ἀνεξαρτησίας της, ἀνεκηρύχθη βασιλεὺς τῆς Πορτογαλλίας ὑπὸ τὸ ὄνομα Φιλίππου Α'. Ἐπὶ 60 ἔτη ἦτο ἡ Πορτογαλλία ὑπέκυψεν εἰς τὴν ἔξνην ἐξουσίαν, καὶ οἱ τρεῖς Φίλιπποι, οἱ διαδεχθέντες ἀλλήλους ὁ Α', ὁ Β', καὶ ὁ Γ', ἤρχον διὰ τὸ ἀγρωστότερον δεσποτισμοῦ. Μικροῦ δειν καὶ ἡ Πορτογαλλία ἐξελείφθη ὡς κράτος ἀπὸ τοῦ γάρτου τῆς Εὐρώπης καὶ ἐγένετο ἰσπανικὴ ἐπαρχία, ὅτε ἐξεβράγη ἐν Λισσαβὼν ἡ ἐπαναστάσις, ἡ τοῦ Ἰσπανοῦ ἐκδιώξασα καὶ τῇ Πορτογαλλίᾳ τὴν ἀνεξαρτησίαν της παρασχούσα. Τῇ Α'. Δεκεμβρίου τοῦ ἐτους 1640 ἔλαθε χώραν τὸ συμβῆν τοῦτο, τὸ μεταβαλὼν ἐν ῥοπῇ ὀφθαλμοῦ τὴν θέσιν τῶν πραγμάτων. Ὀλίγαι τινὲς εὐγενεῖς, τολμηροὶ καὶ ἀποφασίον ἔχοντες ν' ἀποθάνωσι, εἰσέρχονται αἰφνης εἰς τὸ ἀνάκτορον τῆς δουκίσσας τῆς Μαντούης, ποιοτηρητοῦ τοῦ βασιλεὺς τῆς Ἰσπανίας, καὶ συλλαμβάνουσι τὸν προδότην Πορτογάλλον, Μιχαὴλ Βασκοινέλλου, γραμματέα αὐτῆς καὶ σύμβουλον, ὃν ἀθρορεὶ κατακρυφιοῦσιν εἰς δὲ κραυγαλόντες. Ἐλευθερία! διατρέχουσι τὰς οδοὺς, ἀνακηρύττοντες τὸν δούκα τῆς Βραγάντσας, Ἰωάννην τὸν Δ'. βασιλέα. Ἔσων αἰφνιδίᾳ καὶ ἀπροσδόκητος ἐπῆλθεν ἡ μεταβολὴ αὕτη, ὥστε, ὡς ἐδηγοῦνται

οἱ σύγχρονοι ἱστορικοὶ, οἱ δικασταὶ τῆς Λισσαβῶνος, ἀρχίζαντες τὴν συνεδριάσιν των ἐν ὄνοματι τοῦ βασιλεὺς Φιλίππου Γ'. ἐπαράτωσαν αὐτὴν μετὰ τινὰ ὥρας ἐν ὄνοματι τοῦ βασιλεὺς Ἰωάννου Δ'. Τὸ ἱστορικὸν τοῦτο γεγονός ἐφορτάζεται κατ' ἕτος ἐν ὄνομα τῇ Πορτογαλίᾳ τῇ Α'. Δεκεμβρίου. Ὁ Ἰωάννης οὗτος ὑπῆρξεν ὁ πρῶτος βασιλεὺς ἐκ τοῦ οἴκου τῆς Βραγάντσας, οἴκου βασιλευσόντος μέχρι σήμερον ἐν Πορτογαλίᾳ καὶ μετρούμεντος ἐπομένως εἶον διακοσίων τεσσαράκοντα ἐτῶν.

Ἐπὶ πρίγκηψ τῆς Οὐαλίας ἐν περιόδιῳ. Τὴν προπαραλλούσαν ἐβδομάδα ὁ διάδοχος τοῦ ἀγγλικοῦ θρόνου ἐπισκέψθη τὴν ὡραίαν ἐπαυλιν WELBECK-ABBAY, κατοικίαν τοῦ δουκὸς τῆς Πορτογάλνης, μίαν τῶν μεγαλοπρεπεστέρων ἐπαύλεων τῆς Ἀγγλίας. Πρὸ πολλοῦ ἡ ἐπαυλις αὕτη δὲν εἶχεν ἴδει ἐπισκεψθεῖς καὶ ἐορτάς, διότι ὁ ἀποθανὼν δούδ τῆς Πορτογάλνης, ὁ δούδς ἑρμιμίτης, ὡς τὸν ὄνομαζον, ἦτο ἀνὴρ πρωτότυπος καὶ μονομαχίης, ὅστις ἐπὶ εἴκοσι καὶ πέντε ἔτη εἶχε ταφῆ ἐν τῇ ἐρημίᾳ ταύτῃ, μὴ θέλων νὰ δέχεται οὐδένα, οὐδὲ κἂν φίλον καὶ συγγενεῖ. Ἡ μαρία δὲ τοῦ γέροντος δουκὸς συνίστατο εἰς τὸ νὰ οἰκοδομῆ καὶ μάλιστα οἰκοδομᾶς ὑπογεύσις. Ἄπὸ τῶν ἐκτεταμένων κήπων τοῦ κτήματός του κατασκευάσαν ὑπόγειον στοῶν 1½ μιλλίου μήκους, ἣν οἱ ἐγχώριον ὀνομάζον λίαν καταλλήλους "τὴν τρέλλαν", καὶ ἐν ἣ ἐπὶ πολλὰ ἔτη χιλιάδες ἀνθρώπων ἐιργάζοντο. Ἡ ἐπιλοβήθη, τὸ μὲτα ἔστιάτορον, αἰ αἰθουσαι, οἱ κωιτῶνες καὶ τὰ δωμάτια, τὰ πάντα εἰσιν ὑπόγειαι, φωτισόμενα λαμπρῶς διὰ φωταερίου, τὸ ὅποῖον παράγεται ἐπὶ τοῦ ἐν παρακειμένῳ ἑργοστασίῳ, κεκρυμμένον καὶ τοῦφρ ὑπὸ τεχνητοῦς λοφίσκου καὶ ὅπισθεν πυκνῆς φυτείας. Ἀφρονώπωνται εἶναι τὸ κύνγι ἐν τῷ κτήματι τούτῳ, διότι ὁ γέροντς ἰδιοκτήτης οὐδέποτε ἐπέτρεπεν ἐν αὐτῇ τὴν θήραν.

Οἱ δοῦκες τῆς Πορτογάλνης εἶναι ἀπόγονοι τοῦ Γουλιέλμου Βεντιγᾶ, τοῦ ἐπιστηθίου φίλου τοῦ βασιλεὺς Γουλιέλμου, ὅστις τῷ ἀπένευμε τιμὰς καὶ τίτλους καὶ κτηματικὴν περιουσίαν, ἦς τὸ ἐτήσιον εἰσόδημα ἀνέρχεται σήμερον εἰς 700 χιλιάδας ἀγγλ. λίρῶν. Μία τῶν ἀριστοκρατικωτέρων σουικιών τοῦ Λονδίνου πρὸς σορβῆν τῆς μεγάλης ὁδοῦ τῆς Ὀξωίνιας μέχρι τῆς πλατείας τῆς Πορτογάλνης, εἶναι ἰδιοκτησία τοῦ νέου δουκὸς, ὅστις δὲν εἶναι ὁ υἱὸς ἀλλ' ὁ ἀνεψιὸς τοῦ δουκὸς ἑρμιμίτου, καὶ ἄγει τὸ 25^{ον} ἔτος τῆς ἡλικίας. Οἱ δοῦκες εἶσι τῆς Ἀγγλίας εἰσιν εἴκοσι καὶ εἰς τὸν ἀριθμὸν, ὧν εἰς εἶναι καὶ ὁ δούδ τῆς Πορτογάλνης.

Ἐπὶ πρίγκηψ Λεοπόλδος. Ὁ νεώτατος τῶν υἱῶν τῆς βασιλείας τῆς Ἀγγλίας, πρίγκηψ Λεοπόλδος, δούδ τοῦ Ἀλβανῆ, ἠρραβωνισθῆ κατ' αὐτὰς τὴν πριγκίπισσαν Ἐλένην τοῦ WALDECK-PRYMONT, ἀδελφῆν τῆς βασιλείας τῆς Ὀλλανδίας. Ὁ πρίγκηψ Λεοπόλδος ἄγει τὸ 25^{ον} ἔτος τῆς ἡλικίας, ἡ δὲ μνηστὴς τοῦ 21^{ον}. — Οἱ γάμοι τελεσθῆσονται ἐν Ἀγγλίᾳ κατὰ τὸν προσεχῆ Μάρτιον.

Ἡ Βιβλιοθήκη τοῦ Μαλδουροῦ. Ἡρξάτο πρὸ τινῶν ἡμερῶν ἐν Λονδίμῳ ἡ προαγωγελθείσα δημοπρασία τῆς περιφύμους ταύτης Βιβλιοθήκης, συστηθείσας παρὰ τοῦ δουκὸς τῆς Σουδερλάνδης. Ὡς εἰκόδες ἡ δημοπρασία ἐπιφύσει τὸ ἐνδιαφέρον τῶν βιβλιοφίλων καὶ τῶν βιβλιοπωλῶν. Κατὰ τὰς πρῶτας ἡμέρας αἱ φδοαὶ τοῦ Ἀνακρέοντος, ἐκδοσις σπανιωτάτη τοῦ ESTIENNE, ἠρροσάθη παρὰ Γάλλου τινὸς ἀντὶ 5500 πρᾶγμα. Ὁ Ὡσαῦτος ἐπωλήθησαν καὶ δύο ἀρχαιότατα ἀντίτυπα Ἀπολλωνίου τοῦ Ρο-

δίου, ἐν ἀντίτυπον τοῦ Ἀπολλοῦ καὶ αἱ πρῶτα ἐκδόσεις τοῦ Ἀριστοφάνους καὶ τοῦ Ἀριστοτέλους.

Ὁ Γκιτὸς δικαζόμενος. Περίεργον εἶναι πῶς οἱ Ἀμερικανοὶ, οἱ τόσον ταχεῖς εἰς τὰς ἀποφάσεις καὶ ἐκτελέσεις των, παραταίνουσι τὴν δίκην τοῦ Γκιτῶ, τοῦ δολοφονησαντος πρὸ τινος τὸν πρόεδρον τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν Γάρφφελδ, ἦν συνεπάγει τὸ συγγενὸν αὐτοῦ ἐγκλημα. Ἐν τῇ πρὸ ἕξ ἡμερῶν λαβούσῃ χώραν συνεδριάσει ὁ Γκιτὸς ὀμολογήσει ὅτι καὶ ὁ ἀντιπρόεδρος Ἀρβουρ καὶ οἱ λοιποὶ ἀρχηγοὶ τῶν κομμάτων προσεφέρθησαν πρὸς αὐτὸν καλῶς, χωρὶς ὄμως καὶ νὰ τῷ δώσωσιν ἦν ἐξήτης θέσιν. Γνωστὸν εἶναι ἐπὶ ἐξήτησε πρῶτον μὲν τὴν θέσιν πρεσβευτοῦ ἐν Βιέννῃ, εἰτα δὲ τὴν τοῦ προέξου ἐν Παρισίοις. "Ἡ ἀπόκτησις ἢ μὴ τῶν θέσεων τούτων, προσέθηκεν ὁ κατηγορούμενος, οὐδέμιν ἔχει σχέσιν πρὸς τὸν θάνατον τοῦ Προέδρου. Ὁ θάνατος οὗτος ἦτο πράξις ἐμπνεύσεως καὶ ἐξετελεσθῆ ἄνευ πολιτικῆς ἀνάγκης. Ἡ θέσις τῶν πολιτικῶν ἡμῶν πραγμάτων μ' ἐνεβαλлен εἰς φροντίδας μεγάλας· ἤμην καταβεβλημμένος· ὡς ἀστρατῆ δὲ μοι ἐπῆλθεν ἡ ἰδέα, ὅτι παραμερισθέντος τοῦ Προέδρου τὰ πάντα ἔβληον διορθωθῆ. Καὶ κατ' ἄρχας μὲν ἐφρίττον, καὶ οὐρίσκωμην ἐν διηνεσί ταραχῇ· ἐπὶ τέλους ὅμως ἐνόησα ὅτι ἦτο ἐμπνευσις, παρεκάλου δὲ τὸν Θεὸν νὰ μ' ἐμποδίῃ ἐάν ὁ σκοπὸς μου δὲν ἦτο ἱερὸς. Ἐκινῶνουναι τὴν ζωὴν μου, καὶ θεαίως δὲν θὰ ἐξετέλεσον τὴν πράξιν ἐάν δὲν εἴχον ἐμπνευσθῆ ἄνωθεν." Κατόπιν προσέθηκεν ὁ Γκιτὸς ἐπὶ τοῦ ἐπιπέτῃ καὶ περὶ τοῦ οὐδέου του· μετὰ τὴν πράξιν πολὺ ἐσκέψθη, πολὺ ἐλυπήθη, ἠγγράπησε καὶ ἐνήστουσε, μετ' ὃ ἠρραβὸν ἑαυτοῦ ἀπῆλαλμένον τοῦ πείσαντος αὐτὸν θάρρους. Ὁ Πρόεδρος Ἀρβουρ, εἶπεν ἐν τέλει, πρέπει νὰ τῷ ἦναι φίλος, διότι εἰς αὐτὸν ὀφείλει ἦν σήμερον κατέχει θέσιν· αὐτὸς ὅμως (ὁ Γκιτὸς) οὐδέποτε ἐξήγησέ τι παρ' αὐτοῦ οὐδὲ σκοπὸν ἔχει νὰ ζητήσῃ. — Ἐκ τῆς ὄλης συζητήσεως καὶ ἐκ τῶν ἀπαντήσεων τοῦ κατηγορουμένου ἐπεισέθησαν οἱ μόνον οἱ δικασταὶ ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ οἱ παρόντες ἱατροὶ ἐτι ἡ κατατάξεις τῶν φρονῶν τὸ δὲν εἶναι εἰμῆ προσποιήσις, δι' ἣν ζητεῖ ν' ἀπατήσῃ τὸ δικαστήριον καὶ ν' ἀποφύγῃ τὸν θάνατον.

Σιδηρόδρομος κατασκευασθεὶς ἐντὸς 24 ὥρων. Ἡ Ἀμερικῆ εἶναι πρᾶγμα ἡ χώρα τῶν θαυμάτων. Ὁ σιδηρόδρομος, δι' οὐ ὁ πρόεδρος Γάρφφελδ μετεκομισθῆ ἐκ Βασιλκωνῶν εἰς τὴν ἐσοχικὴν τοῦ ἐπαυλιν, κατασκευάθη ἐν διαστήματι — 24 ὥρων! Τῇ 5 Σεπτεμβρίου εἰς τὰς 12 καὶ 46 λεπτὰ ὁ μηχανικός Στέρνς ἔλαθε τηλεγραφικῶς τὴν διαταγὴν παρὰ τῆς γενικῆς διευθύνσεως τοῦ κεντρικοῦ σιδηρόδρομου τῆς Νέας-Ἰερσῆς νὰ κατασκευάσῃ νέαν διακλάδωσιν μετὰ τοῦ σταθμοῦ Ἐλθερῶν καὶ τῆς ἐπαύλεως τοῦ Φραγκλίνοῦ, διακλάδωσιν μήκους 3500 ποδῶν. Εἰς τὰς 3 μ. μ. ἤρρατο αἱ ἐπιχωματώσεις καὶ ἰσοπεδώσεις διὰ 12 ἔργατῶν· εἰς τὰς 7 τὸ ἐσπέρας ὁ ἐργάτης τῶν ἐργατῶν ἀνῆρχετο εἰς 350· εἰς τὰς 7½ ἔφθασαν τὰ ὕλικα ὅλα· εἰς τὰς 7¾ ἐποστειθῆ ἡ πρῶτὴ σιδηρὰ ράβδος, ἡ δὲ τελευταία εἰς τὰς 2¾ τῆς ἐπομένης πρωίας, μετ' ὃ οἱ ἐργάται ἀνεπαύθησαν μὲχρι τῆς 5^{ης}. Εἰς τὰς 9 π. μ. ἐπερατώθη ἡ ὄλη γραμμῆ. Μετὰ τοῦτο ἀνεπισημανθῆ βαρεῖα διηλθεν ἐπισημανθῆ μένος τῆν γραμμῆν, ὅπως βεβαιωθῆ τὸ στερεὸν καὶ ἐντελεξῆ τῆς ἐργασίας. Τὴν μεσημβρίαν τὰ

πάντα ἦσαν ἑτοιμα. Ἡ διεύθυνσις τοῦ σιδηροδρομοῦ ἀπήλθονεν εὐχαριστήριον ἔγγραφον πρὸς τοὺς μηχανικοὺς καὶ τοὺς ἐργάτας.

Ἡ γαλλικὴ Ἀκαδημία. Τὰ ἕτη ὄλων τῶν μελῶν τῆς Ἀκαδημίας, τῶν λεγομένων ἀθανάτων, ἀριθζόμενα φέρουσι 2266 ἔτη, ἧτοι κατὰ μέσον θρον 66 ἔτη δι' ἕκαστον ἀκαδημαϊκόν. Ὁ πρεσβύτερος τούτων εἶναι ὁ MIGNET, γεννηθεὶς τῷ 1796, ὁ δὲ νεώτερος ὁ δραματικὸς ποιητῆς Σαρδου, ἄγων τὸ 50^{ον} τῆς ἡλικίας του ἐτος. Στατιστικῶς ὀμολογήσθη ὅτι κατ' ἔτος ἀπονήσκει εἰς ἀκαδημαϊκός. Ἦδη τρεῖς θέσεις χηλεύουσιν ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ, μέλλουσαι νὰ συμπ

ΤΙΜΗ ΚΑΤΑΧΩΡΙΣΕΩΣ 50 ΦΟΙΝ. ΤΟΝ ΣΤΙΧΟΝ. — ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ELSTER-STR. 19. LEIPZIG.

ΚΑΚΑΟΝ ΤΟΥ ΒΑΡΩΝΟΥ ΛΗΒΙΓ (LIEBIG).

Εύρηται παρ' ἅπασι τοῖς φαρμακείοις καὶ παντοπωλείοις τοῦ Κόσμου.

Τὸ ξυλογραφικὸν τοῦτο κατὰστημα εἶναι ἐν τῶν ἀρίστων ἐν Λειψίᾳ, χαίρει δὲ καὶ φήμην καλὴν ἐν ὅλῃ τῇ Γερμανίᾳ.

Πᾶσα παραγγελία, ἀναγομένη εἰς τὸ εἶδος τῆς ξυλογραφίας, ἐκτελεῖται προθύμως καὶ ταχέως. Αἱ τιμαὶ εἰσὶ συγκαταβατικά.

Τὸ κατὰστημα τοῦτο, ἐν ᾧ ἐργάζονται ἀριστοὶ τεχνῖται, εἶναι ἤδη ἰδρυμένον πρὸ 25 ἐτῶν, καὶ ἐξετέλεσε πλεῖστα ὅσα καλλιτεχνικὰ ἔργα ἀξία λόγου καὶ διὰ διαφόρους γραφικὰς ἐπιθεωρήσεις καὶ διὰ διδακτικὰ βιβλία.

Ὁ μακρὸς αὐτοῦ βίος εἶναι δι' αὐτὸ ἡ καλλιτέρα σύστασις.

Ο ΕΚΑΤΟΓΓΡΑΦΟΣ

ἀνατυπώνει 50 μέχρι 150 κίς καὶ διὰ μελάνης καὶ διὰ τῶν ποικιλωτέρων χρωμάτων (Haber μετὰλλια ἀξίας). Διὰ πλειοτέρας πληροφορίας καὶ δείγματα ἀπευθυντέον εἰς τὸ

γραφεῖον τοῦ Ἐκατογγράφου

(Λονδίνον. 135 Cheapside) ἢ πρὸς τοὺς Κουὲ ἀδελφοὺς Μαρίνου εἰς Ἀθήνας.

THE HEKTOGRAPH

(ὁ Ἐκατογγράφος) is still unrivalled for obtaining 50 to 150 Duplicates in indelible black and various coloured inks. (Haber's Prize medals.) Write for particulars and specimen,

Hektograph Depot 135 Cheapside. London, or Messrs Marino Broth. — Athen.

ΠΡΩΤΟΦΑΝΗΣ ΕΥΚΑΙΡΙΑ.

Ἐντὶ 16 μαρκῶν (= 20 φράγκων) πωλῶ πολυτελῆ συσκευὴν τραπέζης, ἥτις μέχρι τοῦδε ἐκόστιζεν 80 μάρκας, καὶ διὰ τὴν διατήρησιν τῆς ὁποίας (περιεχοῦσης 14 λ. ἀργύρου) παρέχω ἐγγύησιν εἰκοσαετῆ, ἥτοι:

- 6 μαχαίρια τῆς τραπέζης,
- 6 περὼνια μονοκόμματα,
- 6 κογλιάρια τῆς σούπας,
- 6 στηρίγματα μαχαιρῶν,
- 12 κογλιάρια τοῦ καφέ,
- 6 φόδδγας,
- 6 κογλιάρια τῶν ὀσῶν,
- 6 μικροὺς δίσκους,
- 2 κογλιάρια μεγάλα τῆς σούπας,
- 2 μεγάλα κηροπήγια,
- 1 χαχαροθήκη καὶ πιπεροθήκη,
- 1 τρυπητὸν διὰ τὸ τέϊον.

Τὰ 60 ταῦτα τεμάχια, λαμπρὰς κατασκευῆς, κοστίζουν ὅλα ὁμοῦ 16 μόνον μάρκας. Παραγγελία ἐκτελοῦνται ἐπὶ ἀποστολῇ τοῦ ποσοῦ τούτου ὑπὸ τοῦ

Κυρίου A. L. Guttman.
Wien I. Fleischmarkt 6.

ΕΣΠΕΡΟΣ.

Σύγγραμμα περιοδικὸν μετὰ εἰκόνων ἐκδιδόμενον ἐν ΛΕΙΨΙΑΙ τῇ 1|13 καὶ 15|27 ἐκάστου μηνός.

Τιμὴ ἑτησία προπληρωτέα φράγκα 40 (= μάρκας 32 = ρούβλια 16).
Τιμὴ καταχωρίσεων δι' ἕκαστον στίχον φοίνικ. 50.

ΕΠΙΣΤΑΣΙΑΙ ΤΟΥ ΕΣΠΕΡΟΥ.

ΑΘΗΝΑΙ καὶ ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ· κ. Δημ. Α. Κορομηλάς, γραφεῖον "Ἐφημερίδος". ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑ· κ. Μιχαὴλ Π. Μαντζαβίνος. ΚΕΡΚΙΡΑ· κ. Ι. Νάγαμωύλης. ΖΑΚΥΝΔΟΣ· κ. Ν. Παπαδόπουλος. ΒΩΛΟΣ· κ. Νικ. Γεωργιάδης, ἰατρός. ΣΤΡΟΣ· κ. Δ. Β. Ἀθηναῖος.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ καὶ ἡ λοιπὴ ΑἴΓΥΠΤΟΣ· κ. Πέτρος Σαράντης, Βιβλιοπωλεῖον "Ὁ Φοῖνιξ" ἐν Ἀλεξανδρείᾳ.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΣ· κ. Ἰωάννης Παπάδης, βιβλιοπώλης. ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ· κ. Σ. Γράσσης, βιβλιοπώλης. ΚΑΒΑΛΑ· κ. Α. Γ. Κούζη καὶ Σ. ΜΤΤΙΑΝΗ· κ. Ξενοφῶν Γκαρτζιώτης. ΠΕΡΟΥΣΟΑΥΜΑ· Αἴδης. Ἀναστάσιος Ἀλεξανδρίδης. ΣΑΜΟΣ· κ. Σταματιάδης, ἔφορος τῆς Σαμιακῆς Βιβλιοθήκης. ΒΗΡΥΤΤΟΣ· κ. Χρ. Χριστοφόρου.

ΛΕΜΗΣΟΣ καὶ ΝΙΚΟΣΙΑ Κύπρου· κ. Π. Δ. Παπαδάκης. ΛΑΡΝΑΞ· κ. Ἰω. ἀννης Περίδης. ΑΕΤΚΩΣΙΑ· κ. Π. Κωνσταντινίδης.

ΒΟΥΚΟΥΡΕΣΤΙΟΝ· κ. Ἀριστόδημος Α. Βοσκόφ. ΓΑΛΑΖΙΟΝ· κ. Α. Ι. Σαρεγιάννης. ΙΒΡΑΙΑ· κ. Ἰωάννης Α. Βοσκόφ. ΤΟΥΡΝΟ-ΜΑΓΟΥΤΡΕΛΟΝ· κ. Διον. Ι. Μηλιαρέσης. ΚΟΡΑΒΙΑ· κ. Νικόλαος Καραβίας. ΚΑΛΑΦΑΤΙΟΝ· κ. Νικ. Κουκλέλης. ΓΙΟΥΡΓΕΒΟΝ· κ. Εὐθύμ. Πεταλάς.

ΠΕΤΡΟΥΠΟΛΙΣ· κ. Ἰάκωβος Μάνος, ἰατρός. ΜΟΣΧΑ· κ. Γρηγ. Ι. Ροσσόλυμος. ΟΔΗΣΟΣ· κ. Θεμιστ. Α. Σολομός. ΤΑΪΠΑΝΙΟΝ· κ. Δημ. Δ. Ἀλεξόπουλος. ΡΟΥΣΤΟΒΙΟΝ· κ. Στέφ. Λοβέρδος. ΓΕΙΣΚ· κ. Π. Α. Ἀξιώτης. ΝΙΚΟΛΑΙΕΦ· κ. Θεόδωρος Λυκαρδόπουλος. ΒΕΡΑΙΑΝΣΚΑ· κ. Νικ. Γ. Τζιτζέλης. ΙΣΜΑΗΛΙΟΝ· κ. Ἀδελφοὶ Κωνσταντινίδαι. ΚΙΣΝΟΒΙΟΝ· κ. Α. Καρβούνης. ΠΟΤΙΟΝ· κ. Περι-κλῆς Ν. Κομηλιάδης.

ΛΟΝΔΙΝΟΝ· κ. Ἰωάν. Α. Περβανόγλου, ΔΙΒΕΡΠΟΥΛ· κ. Γ. Θ. Σκρινῆς.

ΡΟΥΣΣΕΤΟΚΙΟΝ Βουλγαρίας· κ. Σταύρος Χριστοδουλίδης.

ΤΕΡΓΕΣΤΗ· κ. Γεώργιος Γεωργιάδης. ΚΑΛΚΟΤΤΑ· κ. Ἰωάν. Κ. Σταυρίδης.

ΝΕΑ-ΤΟΥΡΚΗ· κ. Δημ. Ν. Μπότσης, γενικὸς πρόεδρος τῆς Ἑλλάδος.

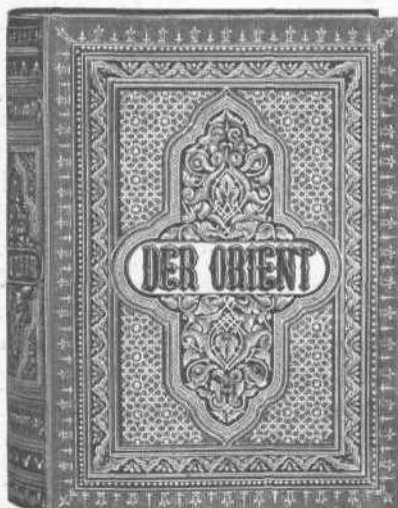
Εἰς τὰ μέρη, ἐνθα εἰσέτι δὲν ἐσυστήθησαν ὀριστικῶς ἐπιστasiai, οἱ βουλόμενοι δύνανται νὰ γείνωσι συνδρομηταὶ ἐπὶ προκαταβολῇ τῆς ἑτησίας συνδρομῆς, ἀποτεινόμενοι εἴτε κατ' εὐθείαν εἰς τὴν διεύθυνσιν (ELSTER-STRASSE No. 19) ἐν ΛΕΙΨΙΑΙ, εἴτε εἰς τὰ οἰκεία ταχυδρομικὰ γραφεῖα, τῆς διευθύνσεως τοῦ Ἐσπεροῦ συνεννοηθείσης περὶ τούτου μετὰ τῆς Γενικῆς Διευθύνσεως τῶν γερμανικῶν Ταχυδρομείων. Τὸ φύλλον ἀποστέλλεται ἐλεύθερον ταχυδρομικῶν τελῶν.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΤΟΥ ΕΣΠΕΡΟΥ. ELSTER-STRASSE No. 19. LEIPZIG.

ΕΚ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΥ Α. HARTLEBEN

EN BIENNH (1. WALLFISCHGASSE)

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ ΑΡΤΙΩΣ

"Η ΑΝΑΤΟΛΗ"
(DER ORIENT)

ὑπὸ

Ἀρμ. ἑαρ. SCHWEIGER-LERCHENFELD.

Μετὰ 200 εἰκόνων, πολλῶν γεωγραφικῶν χαρτῶν, σχεδίων κτλ.

Εἰς 30 τεύχη πρὸς σολδία 30 τὸ τεῦχος.

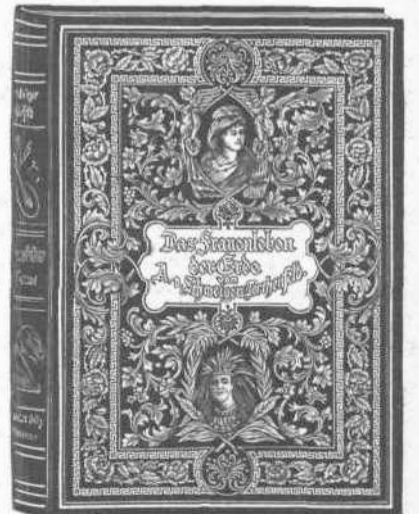
"Ο ΒΙΟΣ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ"
(DAS FRAUENLEBEN DER ERDE)

ὑπὸ

Ἀρμ. ἑαρ. SCHWEIGER-LERCHENFELD.

Μετὰ 200 πρωτοτύπων εἰκόνων ὑπὸ Α. WANJURA. Βιβλίον ἐκ 40 τυπογραφικῶν φύλλων.

Τιμὴ φιορ. 6. πολυτελῶς ἐδεμένον φιορ. 7¹/₂.

Συντάκτης· Δρ. Ι. ΠΕΡΒΑΝΟΓΛΟΣ ἐν ΛΕΙΨΙΑΙ. ELSTER-STR. 19.

Χαρτοπωλεῖον· Β. ΣΙΓΙΣΜΟΥΝΔΟΥ ἐν Βερολίνῃ καὶ Λειψίᾳ, — Τύποις· Γ. ΔΡΟΥΓΟΥΛΙΝΟΥ ἐν Λειψίᾳ.